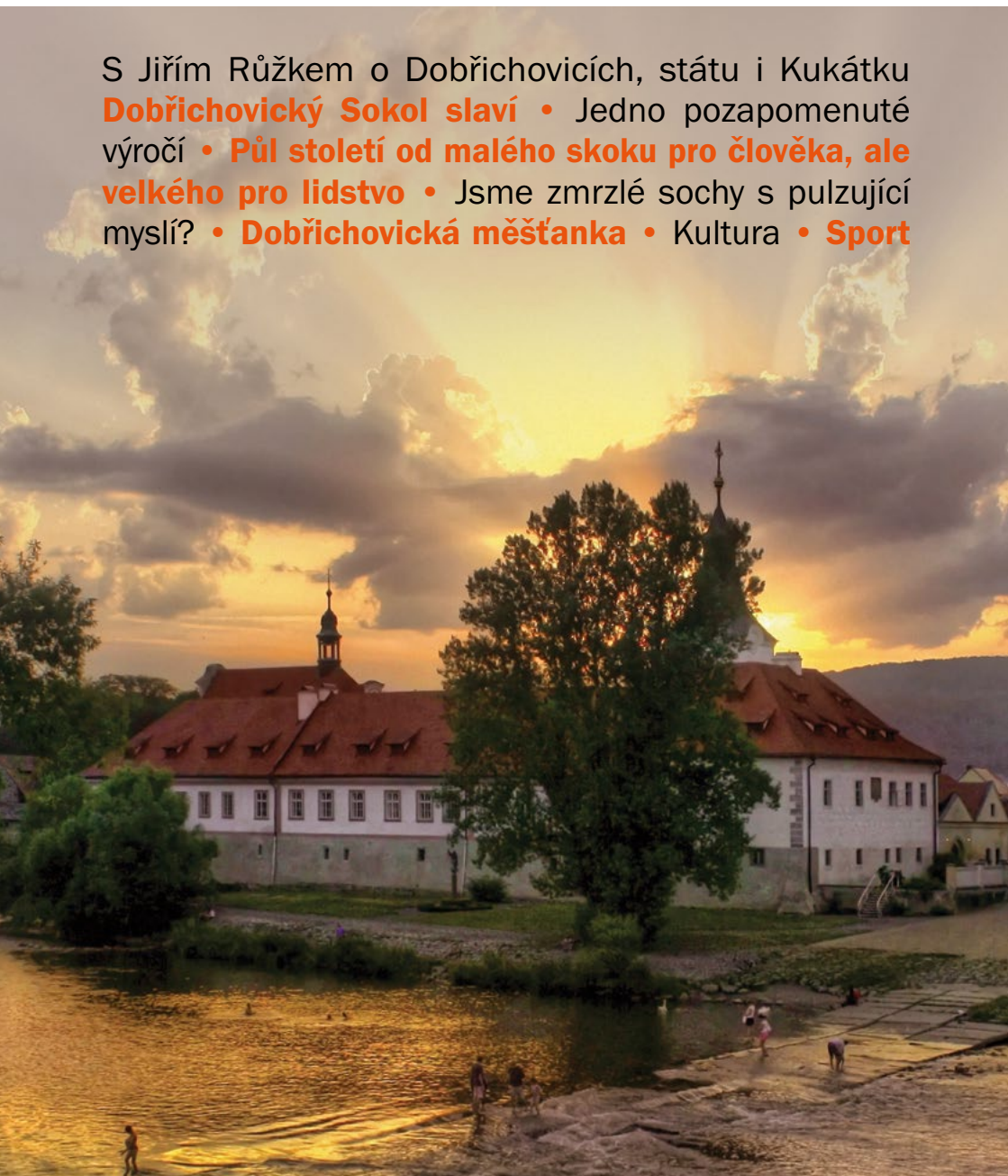

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

S Jiřím Růžkem o Dobřichovicích, státu i Kukátku
Dobřichovický Sokol slaví • Jedno pozapomenuté výročí • **Půl století od malého skoku pro člověka, ale velkého pro lidstvo** • Jsme zmrzlé sochy s pulzující myslí? • **Dobřichovická měšťanka** • Kultura • **Sport**

DÉMON SÚHLASU

“Proti svojmu povedomiu, ale v mene svätého presvedčenia najprv som verejne uznal, orgánom sa priznal, že som zradca ľudu, potom aj svojich obžalobcov som prekonan a presvedčil ich, že som nebezpečný nepriateľ. Môj prvorodený syn a moja žena ustrnuli nado mnou. Keď som sa vrátil domov z tej verejnej popravy, na ktorej som sa i sám odpravil, moji najbližší ma prosili, aby som aspoň doma nevystupoval v pridelennej úlohe zradcu. Ale chcel som byť zásadovým človekom za každú cenu. Kľakol som pred svojim synom, kľakol som pred svojou ženou a prosil som ich, aby mi v mene toho, čo im je najsvätejšie, odpustili moju zradu. Moji blízki ma čičikali, tišili ma jako chorého, no ja som trval na tom, čo som tvrdil verejne.

Bránil som sa, aby som sa nerozštiepil na človeka súkromného a verejného, lebo som vedel, že rozštiepenosťou sa začína šialenstvo. Moji najbližší nezniesli vedno žiť so zradcom, ktorý sa držal svojej zrady ako zásady. Hľadali si a našli inú spoločnosť, spoločnosť takým či onakým spôsobom postihnutých ľudí. Ako áno, ako nie, neviem, ale dostali sa aj oni do verejného procesu zradcov. Boli odsúdení. A ja v mene svojho svätého presvedčenia a zásadovosti žiadal som pre nich najprísnejší trest, žiadal som pre svoju ženu, pre svojho syna trest smrti. Po tomto mojom čine zostala zo mňa už iba zásada, zostal zo mňa iba strašný princíp: spoliehať sa a súhlasiť. Chápete, že potom už som sa držal pri živote iba na zásade ako na vlásku.

Ja, Bartolomej Boleráz, predtým spisovateľ, kedysi predtým vraj svedomie ľudu, letel som s obecným duchom času, na kridlách času ako balónik, ako bublinka.”

Několik věcí ovlivnilo výběr textu tohoto letního zastavení. 17. května 1989 vyšel z pražského vězení na Pankráci Václav Havel. Na svobodu se podmíněně dostal poté, co si odpýkal polovinu osmiměsíčního trestu. Byl zatčen a odsouzen za pobuřování kvůli dění během lednového Palachova týdne téhož roku. A do petice Několik vět tak chybělo už jen málo ...

27. června 1950 byla komunisty popravena dr. Milada Horáková. A 10. května 1989 v Bratislavě zemřel spisovatel, básník a “karpatský pastier” Dominik Tatarka. Autor, kterého jsme jistou setrvačností a díky skvělé paní profesorce Jandové z Dobřichovic ještě stihli na gymnáziu v devětašedesátém jako oficiálního, protože byl v minulosti přesvědčen o páchání dobra a fungování, jehož dílo jsme si ale vozili nakonec z exilových nakladatelství, protože mu po okupaci v šedesátém osmém došlo, o co jde, a později jako první Slovák podepsal Chartu 77. A všechno se to tak nějak pospojovalo ...

Proč jsme vybrali úvod z Tatarkovy magické a ve své době věru prorocké knihy Démon súhlasu z počátku 60. let minulého století? Protože jsme mysleli, že ona groteskní forma schizofrenie soukromého a veřejného, již jsme s ním kdysi žili, už je pryč. A ejhle, jak je ten text dnes aktuální ...

J. Matl

DO LÉTA!

O létu by se psát mělo. Fakt. Akorát se do toho furt tak nějak motají “velký kluci”, kteří se chovají jako šašci a zdá se, že jim

to vůbec nevadí. Co se asi musí dít v jejich “velkých” hlavách? A co se v nich dít bude, až jim jednou dojde ... Dojde? Pokud ano,

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819 ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

721 554 000 | 257 710 141

dobrichovice@stavebniprodej.cz | www.stavebniprodej.cz

Nabízíme v Dobřichovicích využití

• DVOU RŮZNÝCH SPOLEČENSKÝCH SÁLŮ •

Možnost pořádání menších koncertů, divadelních představení, společenských akcí, školení, seminářů, kurzů tance či jiných aktivit, obchodních a prezentačních akcí

PRONÁJEM SÁLU DR. FÜRSTĚ:

pronájem sálu bez přilehlé místnosti – velikost sálu 78 m ²	200,- Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) – 104 m ²	250,- Kč/hod.
pronájem piana	50,- Kč/hod.
pronájem židlí – vybavení sálu jako hlediště	50,- Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50,- Kč/hod.
provozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích	individuální dohoda

PRONÁJEM SÁLU REZIDENCE ZELENÝ OSTROV (DOB CENTRUM):

pronájem sálu o velikost 100 m ² se zázemím (kuchyně, WC, hala)	300,- Kč/hod.
(vybavením vhodné pro komornější akce, bez podla, max 40 židlí)	

Bližší informace:

Diman s.r.o., DOB-Invest a.s., Za Mlýnem 2, 252 29 Dobřichovice
Ing. Magda Havlíková tel.: 602 660 960, 257 710 735, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

tak to bude veselé. To ještě jen na vysvětlenou k textu Dominika Tatarky výše ...

Ale vraťme se k letnímu Kukátku. Přináší totiž leccos, co Vás možná zaujme. Vráťme se ke skoku malému pro člověka, leč velkému pro lidstvo. Proč? Protože od něj uplynulo 50 let!

Dobřichovický Sokol slaví 120 let od svého založení! Vzpomeneme a přidáme rozhovor s náčelníci oddílů všestrannosti paní Irenou Nolovou.

Více se v tomto čísle budeme věnovat dobřichovické škole a trochu i tanečnímu studiu a jeho výročí. Petra Garbová se zamyslí nad tématem, zda nejsme *zmrzlé sochy s pulzující myslí*. V té souvislosti se dotkne-

me i velmi aktuálního termínu “zdravotní gramotnost”. A přidáme i trochu o “žlutém peklu”, které nás toto jaro obklopilo.

Na výlet se tentokrát vydáme na dávné keltské hradiště do Stradonica a pak do Ne-lahozevsi. Skvělé lokality!

V historické rubrice pokračujeme v příběhu dobřichovické měšťanky. A v rubrice osobnosti představíme našeho dávného přítele a někdejšího redakčního kolegu a nyní místostarostu Jiřího Růžka. No a samozřejmě chybět nebudou ani zprávy z kultury a sportu.

Přejeme Vám plno poetických letních dní i pěkné chvíle nad tímto číslem Kukátka.

J. Matl a redakce

Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (na náklady vydavatele dojde do všech dobřichovických domovních schránek) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce může o tuto formu požádat. Naopak, nepřejete-li si Kukátko dostávat v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme.

Pokud jde o elektronické verze příspěvků, posílejte je na redakční e-mailovou adresu kukatko@dobrich.cz. Dovolujeme si však

požádat, **abyste svůj text nijak speciálně neformátováli**, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zaslané příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou.

A pokud nám chcete opravdu udělat radost, pište, prosíme, slova *kurs* a *diskuse* se **s**. U psaní substantiva prezident či prezident si dovoluujeme k veřejné debatě navrhnout, zda neodlišit touto grafikou, o kterého výtečníka se v daném případě jedná. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

Vaše redakce

Soutěž o titulní fotografie Kukátka stále pokračuje.

A co přináší nyní?

Vážení čtenáři!

Tentokrát si odpustíme komentáře o počásí a jednoduše konstatujeme, že pan Jan Štulc se stává téměř dvorním dodavatelem titulních fotografií Kukátka. Motivován zřejměním své duhy nad kolejíštěm dobřichovického nádraží v jarním čísle zalistoval ve

svém archivu a poslal nám snímek světel a stínů nad naším zámekem, resp. jak správně terminologicky preferuje šéfredaktor Kukátka, nad křižovnickou residencí, pořízený při západu slunce 30. 6. 2012. Záběr se nám líbil natolik, že jsme mu pro letní číslo dali přednost před jinými snímky čekající-

mi na svoji příležitost. (Pravda, na poslední chvíli jsme zvažovali, že na titul operativně zařadíme snímek, jak mažoretky pochodují před americkými corvetami, ale na poslední chvíli dostupné záběry potřebovaly prostor na šířku, tak je najdete uvnitř čísla).

V popředí na titulní fotografii vidíme bývalý vojenský brod přes řeku. Povodně jej poškodily natolik, že brodit se po něm mohou už jen pěšáci (a ještě riskují zranění). Ale jak to v českých zemích bývá, vojáci brod kdysi vybudovali tak tajně, že se dnes k němu nehlásí, resp. nemohou ho najít ve své majetkové evidenci. A v té ho nemá ani Povodí. Nikdo se nechystá brod opravit, všichni souhlasí, že by mohl být odstraněn, ale ani to zatím nikdo nemá v plánu prací. Dočkáme se?

Experiment – soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník – pochopitelně i nadále pokračuje. Těšíme se na další Vaše fotografie. Neostýchejte se a posílejte nám průběžně záběry z našeho okolí, neobvyklé pohledy na dění v Dobřichovicích či emotivní záběry míst, jež všichni dobře známe. Nejhezčí fotografii vybere redakce Kukátka ke zveřejnění na titulu příštích Kukátek, a bude tak těšit nejen Vaši rodinu a známé, ale i další čtenáře našeho čtvrtletníku.

Neváhejte a své snímky posílejte na adresu studia, které zpracovává grafickou podobu Kukátka: info@retb.cz a v kopii na redakční adresu kukatko@dobrich.cz, uveďte prosím Vaše jméno, místo, kde byl snímek pořízen, a datum vytvoření. Velikost fotografie by měla být alespoň 3 MB. Rozhodně ji tedy pro posílání mailem nijak nekomprimujte. Vaší tvorbě se meze nekladou, hlavním faktorem posuzování bude atmosféra korespondující s obdobím, v jakém Kukátko vychází. Takže... vezměte foťák do ruky, otevřete oči a ukažte nám, jak vidíte Dobřichovice právě Vy.

redakce

Letní zastavení	3
Slovo redakce	3
Aktuality	6
Z našeho života	8
Spolky	10
Školy	13
Tip na výlet	16
O zdraví	20
Z historie	23
Osobnosti	26
Kultura	33
Sport	37

Dobřichovické Kukátko

Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), MgA. Alžběta Šenkyříková, Mgr. Jana Váňová

Grafické zpracování: agentura R&B (retb.cz)

Tisk: Grafotechna Plus,
Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 5. 2019. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 8. 2019. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:

Jiří Matl, Štrná 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)

Distribuuováno zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: © Jan Štulc

DOB Centrum

V LETNÍCH MĚSÍCÍCH BAZÉN WELLNESS OTEVŘEN

Vážení spoluobčané, příznivci bazénu a wellness, pro mnohé z Vás bude jistě příjemnou zprávou letošní prázdninový provoz celého Wellness. Otevírací doba bude přizpůsobena letním měsícům, kdy lidé tráví volné chvíle s přáteli, na výletech, zahrádkách, koupalištích. Doufáme, že tímto krokem vyhovíme všem lidem, kteří pravidelně navštěvují náš bazén, ale i wellness, a také hotelovým hostům, kteří budou trávit svou dovolenou v našem hotelu Panská Zahrada. Přes léto nebudou v bazénu probíhat žádné kursy, pouze pár příměstských táborů.

Pro veřejnost a hotelové hosty bude otevřeno denně. Bazén v čase 16 – 21 h, whirlpool a sauna 17 – 21 h. Návštěvu sauny je však nutné si objednat 24 h předem. Můžete si také objednat privátní wellness s partnerem či partou kamarádů, a to vždy v době mimo hodiny pro veřejnost a hotelové hosty, tj. denně v čase 10 – 17 h a 21 – 23 h.

Od loňského září jsme se dostali se svou otevírací dobou do provozu 365 dní v roce. Zvláště o vánočních prázdninách byl bazén

i wellness hojně využíván. Bazén, zázemí i technologie je však nutné pravidelně udržovat. Technická odstávka je proto plánována na poslední červnový týden. Pevně doufáme, že během tohoto týdne stihneme provést servis tak, aby Vám, našim milým hostům, mohl celý komplex sloužit k plné spokojenosti.

Nezapomeňte, že pro Vás a Vaše děti můžeme uspořádat narozeninovou oslavu, nebo si můžete pronajmout privátně celý bazén. Rádi Vám vyhovíme se vším, co bude v našich silách.

Sledujte naše webové stránky www.wellnessdobrichovice.cz, na kterých vždy naleznete aktuální rozvrh a případné změny v otevírací době. Pro informace a rezervace volejte 226 230 920, nebo pište na mail: fit@wellnessdobrichovice.cz

Za všechny zaměstnance wellness Vám děkujeme za vaši přízeň, přejeme krásné prožití letních měsíců a těšíme se na Vaši návštěvu.

Petra Šárová,

provozní manažerka wellness

PŘIJĎTE
NAVŠTÍVIT

PANSKÁ ZAHRA
RESTAURACE & HOTEL
★★★★

WWW.PANSKAZAHRA.CZ
WWW.WELLNESSDOBRICHOVICE.CZ

ANEŽKY ČESKÉ 432, DOBŘICHOVICE

Centrum

Degustační míle a Corvette Parade

V sobotu 18. 5. se v Dobřichovicích konala tradiční Degustační míle tentokrát netradičně s mottem *Meditovat, degustovat*.

A vlastně i s upraveným názvem: Degustační a duchovní míle 2019. Protože tento článek vkládáme již po uzavěře

letního Kukátka, není prostor se zamýšlet nad pozitivy a negativy nového konceptu, kdy organizátoři vsadili na rozšíření počtu restauračních míst a vložení procházky po vybraných památných místech. Názory a zpětnou vazbu jistě uvítají organizátoři.

Navečer se v ulici 5. května tradičně seřadily vozy Chevrolet Corvette spolu s dalšími značkami a za doprovodu mažoretek projely ulicí za velkého zájmu diváků.

redakce

foto: J. Sikyta

Půl století od velkého skoku

*Potlačit v sobě doteky strachu a nikdy neztrácet naději -
jenom tak můžeš v měsíčním prachu otisknout svoji šlápěti!*

E. C.: Recese poeticko-(ne)vědecké

V červenci letošního roku uplyne padesát let od chvíle, kdy z přistávacího modulu Apolla 11 sestoupil na měsíční povrch Neil Armstrong a pronesl slova, která vešla do historie: „Je to malý krok pro člověka, ale velký skok pro lidstvo.“ V rámci výročí této události si v následujících řádcích připomeneme, co všechno tomuto „velkému skoku“ předcházelo.

Začalo to v roce 1957, kdy byl vypuštěn Sputnik, první umělá družice Země. Byla to ve východním bloku velká sláva, ale ještě větší vypukla o čtyři roky později, když 12. dubna 1961 Jurij Gagarin jako první kosmonaut obletěl Zemi. Tyto sovětské úspěchy nemohly zůstat bez americké odpovědi. Již v květnu téhož roku vyhlásil prezident J. F. Kennedy ambiciózní program, jehož cílem bylo přistání člověka na Měsíci a jeho úspěšný návrat; krátce poté (v únoru 1962) obletěl Zemi první Američan, John Glenn. Ve vesmírném soupeření obou velmocí však stále vedl Sovětský svaz; Luna 9 v roce 1966 uskutečnila první měkké přistání na Měsíci a poslala na Zem fotografie poprvé pořízené mimo Zemi. Sovětský náskok začala však NASA postupně vyrovnávat – o pár měsíců později přistála na měsíčním povrchu americká sonda Surveyor 1, která spolu s několika dalšími vypuštěnými v následujících dvou letech prozkoumala možnosti úspěšného přistání lidí. Když pak Američané vyzkoušeli dlouhodobý pobyt na oběžné dráze, výstupy do kosmického prostoru a ověřili potřebné technologie, mohl být program Apollo zahájen.

Jeho začátek však v lednu 1967 poznamenala velká tragédie – při tréninku vypukl v kabině lodi Apollo 1 požár a celá tříčlenná posádka zahynula. Program Apollo však po-

kračoval a po závěrečných prověrkách, které v květnu 1969 na oběžné dráze kolem Měsíce uskutečnila posádka Apolla 10, bylo k přistání lidí na Měsíci vše připraveno.

A tak 16. července 1969 z mysu Canaveral odstartovalo k Měsíci Apollo 11 se třemi astronauty: N. Armstrongem, E. Aldrinem a M. Collinsem. Po třidenním letu se kosmická loď Columbia (tak se jmenoval řídicí modul Apolla 11) dostala na oběžnou dráhu kolem Měsíce a po několika obězích se od ní oddělil lunární modul Orel s Armstrongem a Aldrinem (Collins zůstal s Columbií na oběžné dráze). Ve 21:17 SEČ dne 20. července 1969 ohlásil Armstrong pozemskému řídicímu středisku: „Houstone, Orel přistál!“ a za několik hodin pak jako první člověk vstoupil na povrch Měsíce; došlo k tomu ve 3:56 SEČ dne 21. července 1969. Spolu s Aldrinem, který z modulu vystoupil jako druhý, vztyčili americkou vlajku, pořídili mnoho fotografií a nasbírali několik kilogramů měsíčních hornin. Po několika hodinách pobytu se oba vrátili na Columbiu a vydali se na zpáteční cestu k Zemi; po více než osmi dnech od svého startu k Měsíci bezpečně přistáli v Tichém oceánu. (Uvedme pro zajímavost, že během této mise zazněla na Měsíci Novosvětská symfonie Antonína Dvořáka, jejíž nahrávku si astronauti vzali na palubu.)

Program Apollo tím však neskončil; ještě téhož roku přistálo na Měsíci Apollo 12, v roce 1971 Apollo 14 a 15 a v roce 1972 Apollo 16 a 17. (Apollo 13, které mělo odstartovat v roce 1970, zničil požár, ale posádka se zachránila.) Na měsíční povrch tak do dnešního dne vstoupilo celkem dvanáct lidí; posledním dvěma se to povedlo v prosinci 1972 a od té doby se žádný člověk na Měsíc nedostal. Pro úplnost bychom měli připomenout, že ani v SSSR v sedmdesátých letech „nezaháleli“ – několikrát se jim podařilo vyslat automatické sondy, které dopravily na Zem vzorky měsíční půdy. Někteří čtenáři si jistě vzpomenou na Lunochody, měsíční vozítka, která na Měsíci najezdila několik desítek kilometrů a provedla řadu experimentů; poslední ruská sonda byla na Měsíci v srpnu 1976.

Během doby bylo soupeření obou velmocí nahrazeno (opatrnou) spoluprací, jejímž výsledkem je Mezinárodní vesmírná stanice (ISS). V budoucnosti – doufám, že nedaleké – má být na Měsíci vybudována stálá základna a v plánu je i „návštěva“ Marsu. Uvedme ještě, že v poslední době se hlásí o slovo Čína – v roce 2013 dopravila na Měsíc vozítko Neritový králík a letos v lednu přistála čínská sonda poprvé na odvrácené straně Měsíce.

Naskytá se samozřejmě otázka, zda snaha „dobýt Měsíc“, na niž bylo vynaloženo obrovské množství peněz, měla nějaký smysl a zda nebylo lepší a užitečnější tyto finanční prostředky využít jinak. Nevím sice, jak - mám obavu, že by přišly na zbrojení - ale určitě nebyly vyhozeny do větru! Navrátily se v získání a využití nových poznatků důležitých pro další rozvoj vědy a techniky, obohatily naše znalosti v medicíně a v neposlední řadě se promítly i do činnosti vědeckých ústavů a škol. Kosmický výzkum je zkrátka investice do budoucnosti, nikdy nemůžeme vědět, co se nám kdy hodí a k čemu to může být dobré. Velkou roli hraje i to, že člověk je tvor zvědavý a má touhu stále něco zkoušet a objevovat; bez ní by Kolumbus i američtí astronauti určitě zůstali doma. „Země je ko-
lébku lidstva, ale člověk nemůže v kolébce žít věčně“, zdůvodňuje lety do vesmíru „otec“ kosmonautiky, Ciolkovskij.

Přistáním lidí na Měsíci se naplnila předpověď Jana Nerudy z Písní kosmických, vydaných jednadvadesát let před startem Apolla 11:

*My přijdem blíž, my přijdem blíž, my světu dožijeme,
my bijem o mříž, ducha lvi, a my ji rozbijeme!*

HgS

NAŠEMU SOKOLU JE 120 LET

U příležitosti tohoto výročí si v krátkosti připomeneme události, které pro naši sokolskou jednotu hrály důležitou roli. Tou nejvýznamnější je zcela určitě **ustavující valná hromada, která se konala 30. července 1899** v sále dnes již neexistujícího hostince na Staré poště.

Na ní bylo přijato 32 členů, schválen vstup divadelních ochotníků do dramatického odboru Sokola a zvoleni br. Josef Kulíšek starostou a br. Otto Vošahlík náčelníkem. Hned v srpnu téhož roku byla zahájena pravidelná cvičení; z počátku cvičili jen muži – v létě na zahradě, v zimě v sále zmíněného hostince; ženský odbor byl ustaven v září 1911.

Velkým přispěvkem pro společenský život obce bylo **založení biografu**; jeho provoz byl v novém sále Na Staré poště slavnostně zahájen 5. srpna 1928. V tomto sále se ve všední dny cvičilo, o sobotách a nedělích se promítalo a byly pořádány taneční zábavy. Kino bylo v činnosti až do okupace; po ní bylo vráceno Sokolu, jemuž patřilo až do roku 1946, kdy byly biografy zestátněny. Sokolské kino bylo velmi úspěšné a po finanční stránce významně přispělo k realizaci úvah o stavbě sokolovny.

Stavba sokolovny byla zahájena slavnostním položením základního kamene 8. května 1932 a již na podzim téhož roku se v sokolovně cvičilo. Nová sokolovna sice sloužila i jiným akcím – hrálo se tu divadlo, pořádaly koncerty a konaly se taneční zábavy – ale v předválečných letech se v ní hlavně nacvičovalo na **10. všesokolský slet v roce 1938**. Na tomto sletu, který se stal jednou z mnoha celonárodních manifestací na obranu republiky, cvičilo mnoho dobřichovických Sokolů. Hned na počátku okupace však činnost naší TJ skončila – dne **18. října 1941 byla sokolská organizace zakázána a rozpuštěna**; někteří čle-

nové TJ byli zatčeni a vězněni.

Po válce byla **zahájena činnost valnou hromadou dne 26. května 1945**, na níž byl zvolen nový výbor se starostou K. Havlíkem, náčelníkem H. Jankou a náčelníci L. Gemperlovou. Významnou akcí bylo dne 25. srpna 1945 **vyzvednutí praporů**, které československému Sokolu věnovali prezidenti Masaryk a Beneš; během války je ve svém domě ukrýval dobřichovický občan, pan František Straka. Neměli bychom zapomenout ani na **veřejné vystoupení reprezentačního družstva gymnastů** v roce 1948 před jejich odjezdem na londýnskou olympiádu. V tomto roce se v červenci uskutečnil **11. všesokolský slet**; při sletovém průvodu Prahou došlo k projevům nesouhlasu s poúnorovým vývojem – už během tohoto průvodu byla zatčena tehdejší vedoucí dorostenek, sestra L. Burdychová. Krátce po sletu byli někteří členové TJ vyloučeni a několik funkcionářů nahrazeno jinými.

V roce 1950 došlo ke **sjednocení tělovýchovy**, ale naše TJ, jako jednota venkovská, si přes některé problémy mohla ponechat název Sokol. Ti dříve narození si jistě vzpomenu, že nad vchodem do sokolovny rozpínal svá mohutná křídla kamenný sokol; tento symbol musel být odstraněn.

Padesátá léta jsou pro naši jednotu ve znamení **výstavby sportovního střediska**, která byla slavnostně zahájena 2. dubna 1950. Od té doby se každou neděli od jara do podzimu konaly dobrovolné brigády; někdo si možná vzpomene, že agitace

k účasti na nich byla prováděna i místním rozhlasem a uváděna znělkou skladatele J. B. Foerster, kterou Mistr pro naši jednotu zkomponoval. Kolaudace vybudovaných objektů (nový sál a budova ubytovny) proběhla v roce 1957; od té doby byly ubytovna i sál několikrát modernizovány.

Někdy po roce 1980 státní orgány rozhodly o vybudování sportovních hal v okresech a krajských městech – v okrese Praha-západ byla stavba haly „přidělena“ Sokolu Dobřichovice. Po různých peripetiích byla tato tzv. **hala BIOS** dokončena v roce 1993 a v témže roce převedena do vlastnictví naší TJ.

Konstatujeme na závěr tohoto stručného „přehledu“, že naše TJ není uzavřenou společností, která by se starala jen o několik organizovaných sportovců. Jejím hlavním úkolem, který vždy plnila, je přivést všechny zájemce, zejména z řad mládeže, k aktivnímu sportování a cvičení a pomoci jim překonávat pasivní a konzumní způsob života.

HgS

Pozn. redakce: zajímavosti z historie dobřichovického Sokola najdete i na jeho webu v kapitole Historie:

<http://www.sokol-dobrichovice.cz/index.php/historie/>

Pohled na současnost i minulost dobřichovického Sokola

Protože dobřichovický Sokol slaví letos výše zmíněné významné výročí, rozhodla se redakce Kukátka ve zbylých číslech tohoto ročníku oslovit některé osobnosti současného Sokola. Jako první jsme oslovili paní Mgr. Irenu Nolovou, náčelnici odboru sportovní všestrannosti Sokola Dobřichovice.

Kukátko: Jak jste se dostala Vy sama k Sokolu a navíc v Dobřichovicích?

I. Nolová: Přistěhovala jsem se do Dobřichovic z Prahy v březnu 2006. V Praze jsem chodila cvičit do Sokola v Dejvicích. Moje babička i děda byli aktivní Sokolové, oba cvičili na památném sletu v roce 1948. Měla jsem malou dcerku, nikoho tu neznala, tak moje první kroky vedly do místní sokolovny. Zde jsem se prvně setkala s Janou Gemperlovou. Dozvěděla jsem se od ní o cvičení rodičů a dětí, které jsem od září s dcerou Sárkou začala pravidelně navštěvovat. Postupně jsem začala vypomáhat s cvičením, když bylo potřeba. Narodila se mi druhá dcera a chtěla jsem, aby i ona cvičila v Sokole. V roce 2010 jsem si začala dělat

cvičitelský kurs, v té době byly tři skupiny cvičení rodičů a dětí. Vzorem mi byla Iva Rebcová a Olga Kepková, které vedly tehdy cvičení. No a za dva roky jsem se stala náčelníci.

K.: Po velkém listopadovém sametovém převrácení se vedly docela bouřlivé debaty o tom, zda má Sokol v nové době ještě smysl. Argumentovalo se tím, že se přece doba posunula a ty staré sokolské ideály už lidem v současnosti mnoho neříkají ... Z mnoha stran tyhle věty byly slyšet, a to i v Dobřichovicích, kde má Sokol velmi do hloubky zapuštěné kořeny. A nyní Sokol žije, pracuje, ve veřejném prostoru je hodně vidět. Co se změnilo?

I. N. N. na Večeru sokolských světél
7. října 2018.

I. N.: Podle mě lidé zjistili, že to není pravda a staré sokolské ideály jsou stále platné. Je fajn si jít zacvičit zde v místě bydliště s partou kamarádů, tam, kam chodili moji rodiče. Lásku k pohybu se přenáší generačně a nejvíce osobním příkladem. A zde v Dobřichovicích je hodně rodin, kde se sportuje po generace.

K.: Jak vidíte postavení Sokola v dnešní hodně vyhraněné a docela náročné a dosti individualistické době?

I. N.: Sokol si podle mě v době veliké konkurence stojí dobře a zatím v tržní době odolává. Je to díky partě nadšených cvičitelů, kteří se dobrovolně (bez nároku na finanční odměnu) věnují ve svém volném čase sportování a vedení různých druhů cvičení. Sokol nabízí širokou možnost sportování pro všechny, od malých dětí až po seniory a za velmi dostupnou cenu. Hlavně sport pro radost, ne pro zá-

vody na prvním místě. Ale kdo chce závodit, tak i zde má od Sokola podporu a možnosti.

K.: Jak je to s těmi původními ideály dnes?

I. N.: Na tuhle otázku dnes není jednoduché odpovědět. Já osobně vidím, že části lidí jsou sokolské ideály dnes hodně vzdálené a možná je ani moc nezajímají, jdou si prostě do našeho Sokola zacvičit hlavně proto, protože to mají blízko, za velmi dostupnou cenu a ve vynikající kvalitě.

Ale pak je tu samozřejmě skupinka lidí, která je hrdá na to, že jsou Sokolové, že nabízíme dostupné všestranné cvičení pro děti – základy gymnastiky, atletiky, veškerých míčových her. Často jsou to ti, jejichž dědové či pradědové cvičili ve zdejších nebo okolních Sokolech. Takže u nich je to povědomí zřejmé.

K.: Jaká je zhruba struktura těch, kteří s Vámi cvičí?

I. N.: Můžu mluvit jen za odbor sportovní všestrannosti. Ten aktuálně má tyto oddíly: rodiče a děti, předškoláci, mladší a starší žáci a žákyně, florbal pro děti i dospělé, zdravotní cvičení nejen pro seniory, pilates, volejbal, badminton. Cvičí všechny dobřichovické generace. Těší nás, že k nám jezdí lidé z okolí i z míst, kde jsou také sokolovny. Ostatní oddíly jsou pod odborem sportu, a to se musíte zeptat jich.

K.: Co plánujete pro připomínku letošního 120. výročí Sokola Dobřichovice?

I. N.: Plány jsou, za odbor všestrannosti můžu zmínit tyto: během září chceme připomenout naše kulaté výročí na těchto akcích: 8. 9. Loučení s prázdninami aneb jízda zručnosti, v rámci sportovního odpoledne Sokol v pohybu a spolu 17. 9. a vyvrcholením by měla být 28. 9. 2019 Noc sokoloven. Kdy chceme poprvé otevřít naši sokolovnu od sklepa po půdu pro všechny a připojit se tak k celorepublikové akci.

Za redakci Kukátka se ptal J. Matl

ZŠ DOBŘICHOVICE vede žáky k aktivnímu zájmu o své okolí

Základní škola Dobřichovice se ve školním roce 2018/2019 již podruhé zapojila do akce Uklidme Česko. Všechny třídy prvního a některé druhého stupně věnovaly část výuky tématům ekologie a životního prostředí a v rámci výuky vyrazily (vybaveny rukavicemi a pytlíky na odpadky) na úklid Dobřichovic. Zaměřily se přitom především na okolí školy a na místa, kde se děti pohybují nejvíce. Nyní v dubnu se této druhé uklízecí akce zúčastnilo takřka 400 dobrovolníků, kteří nasbírali zhruba 300 kg odpadu (počítáno odhadem podle počtu naplněných pytlů). (Viz záznam registrované události na stránkách projektu Uklidme svět – Uklidme Česko <https://www.uklidmecsko.cz/event/20647>)

K zapojení se do této celorepublikové akce přizvala dobřichovickou základní školu Ivona Kořínková – procesní inženýrka ve společnosti LEGO Production, s. r. o., a dobrá duše z Černošic nyní žijící v Dobřichovicích. O přírodu a ekologii se zajímá již od dětství a sama mnohokrát vyrazila do okolních lesů s pytlíkem sbírat odpadky. Jeden její dobrý přítel jí však na to řekl, že je hezké, co dělá, ale kdyby takových lidí bylo víc...! Ivona se této myšlenky chopila, avšak ne ve smyslu, že „čím víc lidí bude sbírat, tím víc odpadu se uklidí“, ale „čím víc lidí se bude zajímat o ekologii a své okolí, tím méně odpadu bude kolem nás“. S tímto výchovným přesahem akce Uklidme Česko oslovila svoji známou, Evu Škvorovou, zástupkyni na ZŠ Dobřichovice, a domluvila zapojení školy do projektu.

V zapojení se do podzimního úklidu navíc školu podpořila také společnost LEGO, pro

ktehou je (v rámci společensky odpovědného chování a trvalé udržitelnosti) životní prostředí jedním ze zásadních témat. LEGO dobrovolníci pro zúčastněné třídy prvního stupně uspořádali skupinové stavení z LEGO® kostek na téma „Uklizené Česko“. Stavění žáky velmi bavilo, vzniklo mnoho úžasných výtvarů, které byly po nějakou dobu ve škole vystaveny a které škole spolu s dalšími krabicemi kostek zůstaly darem. Vydařenou akcí byli nadšeni také dobrovolníci v čele s Ivonou Kořínkovou (jak přístupem žáků, tak ochotou k zapojení se do akce ze strany vedení školy, které se díky Petře Mejstříkové-Sulkové, zástupkyni pro první stupeň, chopilo uspořádání akce s velkým nasazením), a tak vzájemná spolupráce se ZŠ Dobřichovice trvá dál. Na konec května je domluvena další akce podpořená společností LEGO *Chodíme s asistencí*, během níž vybraní žáci zažijí procházku městem z pohledu člověka se zdravotním postižením, na niž bude navazovat program pro další žáky ve škole.

Projektů, do kterých se škola zapojuje nebo které sama pořádá, je samozřejmě více. Z těch proběhlých stojí určitě ještě za zmínku *Bubny pro vás*. Bujará bubnování, které zaznamenalo velmi pozitivní ohlas na obou stupních školy, na prvním navíc s preventivním přesahem zaměřeným na šikanu. V zaplněné aule prvního stupně tak nejprve proběhlo patnáct minut povídání o šikaně, po nichž následovalo čtyřicet pět minut společného bubnování, které rozhybalo nejednoho žáka, ale i mnohé z přítomných učitelek.

A v pohybu žáci zůstávají dál. V druhé půlce května proběhne devátý ročník pro-

jektu *Dobřichovické hudební jaro*, opětovně pořádaný Jindrou Solníčkovou. Svým názvem, termínem konání, ale především hudebním zaměřením odkazuje tento projekt k hudebnímu festivalu *Pražské jaro*. Jedním z cílů tak je seznámit žáky s tímto festivalem klasické hudby a s některými z klasických hudebních děl. Dále žáci zažijí dvě společenské události, jejichž tématem, zvoleným pro letošní ročník *Dobřichovického hudebního jara*, je česká lidová hud-

ba a tanec. Té první, která projekt zahájí, se zúčastní jako diváci a ve dvoraně školy shlédnou vystoupení Tanečního studia Dobřichovice s pásmem tanců na úpravu lidových písní z alba Jaroslava Krčka *Český rok*. Inspirováni tímto představením se následně žáci pustí do nazkoušení vlastních tanců na vybrané lidové písně a druhou událost, která čtrnáctidenní projekt uzavře, prožijí aktivně v roli účinkujících.

Alžběta Šenkyříková

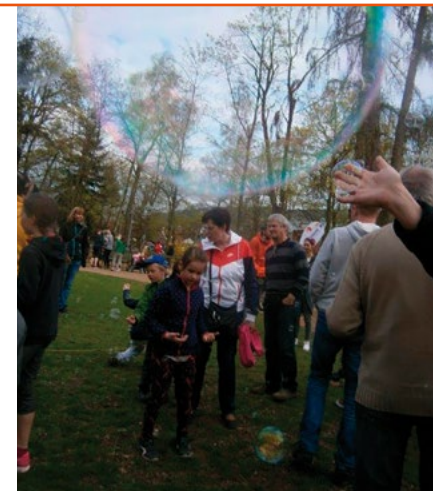
NA DOBŘICHOVICKÉ MÍLI

V sobotu 13. dubna odpoledne se v našem parku po roce opět běhalo. V letošním 22. ročníku Dobřichovické míle tu v patnácti věkových kategoriích závodili předškoláci, školáci a také ti, kteří mají školu už dávno

za sebou; celkem jich bylo – navzdory velmi chladnému počasí – skoro tři sta! A to jenom závodníků, protože akcí doprovodného programu se zúčastnily další desítky dětí a jejich rodičů. Při pohledu na to veselé

hemžení jsem mírně nostalgicky vzpomínal, jak jsem Dobřichovickou míli běhával já; povedlo se mi to celkem patnáctkrát, naposledy v roce 2016...

Prvních třináct ročníků (v letech 1997 – 2009) se v parku neběhalo – start byl před školou, běželo se přes most, za ním dolů k řece, podle ní k lávce a po „zдолání“ vodního toku podél bývalého fotbalového hřiště zpátky ke škole. První ročník odstartoval v sobotu 1. listopadu 1997 a v kategorii mužů nad čtyřicet let jsme tenkrát běželi jen tři; už tehdy jsem byl nejstarším účastníkem. Výsledné druhé místo se mi sice již nikdy zopakovat nepodařilo, ale nejstarším jsem byl vždycky. V roce 2010 se závod nekonal, nevím už, z jakého důvodu; o rok

později se však čtrnáctý ročník uskutečnil, a to ve zcela novém „provedení“ – byl přemístěn do parku, kde se běhá dodnes. Tato změna závodu zcela určitě prospěla.

Letošní ročník navázal na úspěšných jednadvacet ročníků předcházejících, což svědčí o tom, že Dobřichovická míle je u nás mezi dětmi, mládeží i dospělými stále velmi populární. Patří se poděkovat za to učitelům a pracovníkům naší ZŠ, kteří tuto akci organizují, a Dobřichovické míli popřát mnoho dalších úspěšných ročníků.

HgS

Vlakem a pěšky: další objevování v údolích majestátních řek

Letní Kukátko věnuje opět prostor jarnímu turistickému objevování okolí Prahy. Všenorský turisták se přiblížil věku předškolního dítěte. A protože chodíme poctivě každý měsíc, hovoříme také o více než dvaceti absolvovaných cestách údolními, horami, lukami a lesy, po památkách přírodního i kulturního dědictví... Ale tato země je turistický poklad - cíle nám nechybí a ani po třech letech se nepřestáváme překvapovat, kam všude se dá s dětmi vyrazit... Tentokrát Vám představím naučnou stezku keltským osídlením Stradonice u Berouna a Dvořákovu stezku proti proudu Vltavy z Nelahozevsí do Kralup.

Do Berouna a Stradonic jsme vyrazili 17. března. Byli jsme limitováni tím, že na hlavní trati do Prahy probíhaly opravy, a tak jsme trasou museli docela „proběhnout“. Přesto jsme zaznamenali krásné scenérie probouzející se přírodu – a taky stihli ten

poslední přímý vlak z Berouna do Všenor. Ale to přebíhám. Naučná stezka v okolí Stradonic je velice kopcovitá (převýšení mezi nejnižším a nejvyšším bodem trasy je 200 metrů). Jak to u sídel a kultovních míst Keltů bývalo, města a chrámy budovali tito

naši předkové na výrazných kopcích. Stradonice jako místo obchodu a výroby nebyly výjimkou. Vrch, na němž nejspíše oppidum stávalo, se dnes nazývá Hradiště. Stezka začíná a končí v Nižboru a je 6 kilometrů dlouhá. Tedy pro nás krátká. Proto jsme prošli jen její západní půlkruh a v místě, kde se kříží se známou poberounskou „stezkou po stopách českých králů“, jsme se vydali východním směrem, minuli Hýskov a včas dorazili do Berouna, kde nás čekalo příjemné občerstvení na nádraží, zmrzlina, pivo a také pár minut na dokončení dětského kvízu.

Ten obsahoval jak práci s mapou, tak čtenářské úkoly a úkoly kreativní a proaktivní, pro jejichž řešení je potřeba celé skupiny. Děti se tak třeba dozvěděly, jak podle Hájka z Libočan vznikl název Berouna:

„Nejstarší pověsti o založení Berouna zaznamenal v roce 1541 v Kronice české Václav Hájek z Libočan. Ten tvrdí, že první město u významného brodu postavil Slavoš, manžel kněžny Tetky z nedalekého hradiště Tetína. Podle zakladatele bylo nazváno Slavošov. Později však nové město postihly povodně a mor, takže obyvatelé odtud uprchli. Útočiště našli u hradu Hýskova. Vě vylištěném, rozpadajícím se městě, sídlila jen divá zvěř a lupiči, kteří přepadali při brodění řekou nic netušící pocestné a obírali je o veškerý majetek. Proto se začalo říkat, že Slavošov na řece Mži

se proměnil v hrozný „beroun““. (z webových stránek města)

Když přemyslím o tomto výletu zpětně, doporučuji Vám, co plánujete vyrazit s dětmi, určit pro trasu čas tak, aby na kilometr vycházela půlhodinka. Plánujete-li jako my na cestě oběd sebeobslužně, s přípravou ohniště a pečením všelijakých k pečení vhodných potravin, je to nezbytné. Cesta od Hradiště do Berouna není náročná, ale jedná se o cca 8 kilometrů, které samy o sobě něco času vyžadují. Abyste měli něco víc z krásných míst v bezprostřední blízkosti říčního koryta naplněného na jaře docela divokým proudem, je třeba se místy zastavovat a neběžet podél vody „s jazykem na vestě“. Míst k táboření je na březích Berounky po celé trase hodně, pečení buřtíků doporučuji, je to moc fajn náplň pro děti a zpestření pro dospělé. My jsme tábořili asi jeden kilometr od místa, kde se potkává naučná s královskou stezkou. V místě, kde jsme tábořili, měly děti také úkol, najít „nižborský

vodopád“. To byl docela oříšek: na místě vodopádu bylo jen prázdné, bezvodé koryto potoka. Na fotkách vidíte alespoň to, že tam voda dříve, než si vzala dlouhodobou dovolenou vlivem nedostatku srážek a spodní vody, pracovala (skalní strž je hluboká).

Nelahozeves

O měsíc později jsme navštívili lobkowiczský zámek v Nelahozevsi s blízko situovaným rodným domkem Antonína Dvořáka. Protože je zámek zpět v držení rodiny, nabízí po celý týden bohatý program pro školní skupiny a o víkendu také pro rodiny s dětmi. Nám se však „poštětilo“, že v den cesty 13. dubna probíhal na zámku sraz majitelů aut Rolls royce. To bylo na jednu stranu zpestření, na stranu druhou neměly děti možnost zažít „šlechtické dílny“, které jsou pro mladší velký tahákem. Kdo by si nechtěl vyzkoušet na vlastní kůži život šlechtického synka či dcerky? Naštěstí jsme měli v záloze velký rytířský turnaj: jeho obsahem byly individuální a skupinové soutěže a dovednostní úkoly. Logické hry jsme nechali na příště. Zahráli jsme si ale na mizející led

a modelovali smutný osud ledních medvěďů... Protože ten den bylo docela „fříšno“, aktivita nevyzněla tak jednoznačně, jak by si „učitel ve mně“ představoval...

Pro mne největším lákadlem zámku jsou krásně rekonstruovaná renesanční sgrafita na fasádě stavby. Expozice na zámku nabízí mimo dětské dílničky zcela standardní obsah: jednotlivé komnaty jsou ale autentické, zachovávají vybavení posledních obyvatel a ve velké části zámku je zařízení dodnes užíváno. Děti zaujala místa, kde trávili odděleně čas hradní paní a pán se svými společnostmi, jídelna nebo zbrojnice. Zámecká galerie nabízí i několik tisků a maleb z doby renesance. Hlavní část lobkowiczské sbírky s poklady italské a nizozemské renesance je ale umístěna v Praze. Zahrada je otevřena návštěvníkům ke hrám a odpočinku. Auta ukazuje fotografie. Pokochejte se řemeslným zpracováním a originalitou těchto kousků.

Jestliže zámek nenabídl stoprocentní zážitek, pak místní „marina“ s pizzerií ano. Krásné prostředí a výborné jídlo nám zvedly náladu a druhá půlka dne již byla stoprocentní. Děti si přečetly řadu pověstí spojených s dolním Povltavím a prošli jsme zhruba dva kilometry říčního údolí za vznešeného dohledu pískovcových skal a umně zhotovených tunelů zajišťujících na staré rychlíkové trati do Berlína cirkulaci vzduchu. Skaliska byla nádherná: jestli jsem u královské stezky doporučil čas na kilometr půl hodinky, zde počítejte i hodinu: ty skály stojí za prolezení, prozkoumání a dokumentaci zážitků!

Kralupy jsou naproti tomu na první i další pohledy městem, které má svůj vrchol co do významu již nějakou dobu za sebou a nyní hledá, jak dál. Nádraží zde miluji, je to ten brutalistický, zvnějšku nenápadný koncept, který známe z industriálních míst (Most, Havířov), ale také z Poděbrad, Nymburku a dalších... Zatímco vnější vzhled je „nijaký“ zvláště pro nás, kdo jsme šed' komunismu zažili na vlastní oči, vnitřním vybavením a velikostí přirozeně osvětleného prostoru

nádraží zaujme! A zaujme dvakrát, protože oproti jiným je zde zachován původní jednotný mobiliář, naddimenzované dřevěné lavice a velké květináče s palmami - prostě je to zážitek.

Město postrádá přirozené centrum. Rada města (soudě podle úprav v okolí) přemýšlí, co s tím, co by jednou mohlo být náměstím... Toto dnes prázdné místo, brownfield, by si zasloužilo vedle politického leadershipu dobrého investora a architektky. Město samo, situované v zákrutu Vltavy v nádherné krajině, má před sebou zajímavou cestu. A protože stojí doslova na křižovatce, mohou se lidi i zapojit do zajímavé diskuse, co s ním dál. K přemýšlení je vhodná vyhlídka na Hostibejku. Město je odtud jako na dlani: jeho dříve industriální jádro s dominantním nádražím, velkým chrámem a bez náměstí, za to s dominantou zásobníku národních rezerv pohonných hmot na horizontu. Popřejme jeho obyvatelům inspiraci. A neváhejme tam vyrazit na výlet! Kde najdeme město s tolika výzvami a otázkami?

Petr Koubek

Fotografie:

Petr Koubek a Leona Nechvilová

CO DUŠE BEZ TĚLA ANEB O ZDRAVÍ

Pulzující mysl zmrzlých soch

K článku mně inspirovaly příběhy pacientů, se nimiž se setkávám při své práci fyzioterapeutky, ale také lidí, které mám v bezprostředním okolí. Příběhy jsou totožné jádrem, jen se liší tělesnými obtížemi a celkovou životní historií jedince. Jsou to příběhy o přehlížené tělesné schránce a dominantní mysli. Tělesná schránka celý den nevědomě zaujímá různé pozice či vykonává rutinní pohyby. Jako by byla zmrzlou sochou, kterou sochař (tj. mysl) občas vymodeluje do jiného tvaru, či ji někam přemístí. Mysl je pak tím, kdo velí tělu. Dokáží ale být tyto dvě složky, mysl a tělo, v rovnováze?

Jaké tělo? Tělo sebe-vědomé

Jsme zmrzlé sochy s pulzující myslí. Mysl sídlí v naší hlavě, ve které trávíme tolik času, že už nám další čas na jiné naše tělesné části nezbyvá. A proč by vlastně měl zbývat? Učíme se někde, jak se o tělo máme starat? Učíme se někde, jak máme správně sedět a proč zrovna takto a jak dlouho? A jak máme správně chodit a proč je chů-

ze a pohyb důležitý? Ruku na srdce: víte to někdo, přemýšleli jste či přemýšlíte o těchto věcech? Dle mého názoru odpověď bude kladná hlavně v případech, kdy se už setkáváte se zdravotními obtížemi. A pokud takto ještě nepřemýšlíte, zastavte se a zkuste to dříve, než se vaše tělo o vaši pozornost přihlásí. Ať se vám to líbí či nikoli, máte tělo. Napadá mě k tomu citát z mé oblíbené knihy *Umlčené tělo* od autora R. F. Murphyho: „*Lidé dobrého zdraví berou svůj osud a tělo jako samozřejmost, vidí, slyší, jedí, milují se a dýchají, protože mají fungující orgány, které jim tyto věci umožňují. Tyto orgány a tělo patří k základům, na nichž stavíme své vědomí toho, kdo jsme a co jsme, a jsou nástroji, s jejichž pomocí se potýkáme s realitou a vytváříme ji. Anatomie snad není osudem, ale je zamlčeným prvním předpokladem ve všem našem konání. Každý člověk prostě přijímá fakt, že má dvě nohy a může chodit, nepřemýšlí o tom, nedívá se tomu o nic víc, než cítí vděčnost za kyslík obsažený ve vzduchu. Obojí patří k prostým existenčním podmínkám života. Ale nemoc ruší toto nedostatečné vědomí těla při usměrňování našeho myšlení a jednání. Tělo tím již nadále nelze považovat za implicitní axiomatickou samozřejmost, protože se stalo problémem. Už není předmětem neuvědomovaného předpokladu, ale objektem vědomého myšlení. Stáváme se sebe-vědomými.*“

Pojďme se podívat na tělo jako na auto. Auto, které nás někam doveze, dopraví. Auto, které potřebuje pravidelnou údržbu nejen exteriéru, ve smyslu, že ho uklidíme, naleštíme a zkrášlíme, ale kterému musíme doplnit benzín a jiné nezbytnosti k provozu. A co je důležité, auto, které pravidelně potřebuje vytáhnout z garáže a projet. Víme, že svou kondici auto časem ztrácí a přirozeně se opotřebovává. Povídali jste si někdy se svým autem? Já se přiznám, že ano. Kolikrát jsem mu i poděkovala a věnovala jsem mu

pozornost za to, že mě někam dovezlo, i když okolní podmínky a ani podmínky vnitřní nebyly optimální. Projedme se v našem autě, našem těle, krajinou, přiměřeně našim podmínkám vnějším i vnitřním, abychom posílili srdeční činnost, upravili dýchání a zklidnili pulzující mysl.

Jsem tělo

K. Dytchwald ve své knize *Bodymind* velice poutavě popisuje, jak on vnímá své tělo. Píše, že celé roky mu bylo tělo jako nejvěrnější přítel, s nímž prožil mnoho krásných a zajímavých věcí. Sdílelo s ním dobré i zlé, všude jej doprovázelo, trpělivě čekalo, když bylo třeba zařídít něco, čeho se nemohlo aktivně účastnit, a na oplátku mu přinášelo velice příjemné pocity z činností, v nichž participovalo (např. sport nebo sex). Někdy jej zase naopak nepříjemně překvapilo tím, že onemocnělo a znemožnilo mu dělat, co měl zrovna v úmyslu, jindy naopak ono muselo snášet, že je zanedbáváno. Takto spolu žili celé roky, až do doby, kdy si uvědomil, že ve skutečnosti své tělo nevlastní, ale že je svým tělem, že jeho tělo je součástí jeho já. Tělo tedy nemusí být pouze zmrzlou schránkou, která plní pokyny, které přicházejí od hlavy. Může být rozehrátým, uvědomovaným celkem. Mám své tělo a také jsem tělem. Ve svém těle také existuji, mé tělo je součástí mého „já“ a zprostředkovává mi subjektivní prožívání, nejen vlastním bytím, ale také tím, že mě někam odnese.

Péče o tělo

Vlastníme naše těla - my jsme ti, kteří jsou nositeli našich těl a kteří jsou zodpovědní za naši tělesnou schránku. Jsme zodpovědní za to, jak se v přítomném okamžiku o své potřeby postaráme stejně tak, jako se matka stará o potřeby svého dítěte. Sice je to přítomný okamžik, ale v podstatě si tímto tvoříme blízkou i vzdálenou budoucnost. To, jak se k potřebám těla postavíme nyní, se zobrazí na našem budoucím stavu. Hovoří-

O autorce:

Mgr. Petra Garbová, Ph.D. pracuje v Centru komplexní péče Dobřichovce jako fyzioterapeutka. Výstudovala FTVS UK obor Fyzioterapie s psychosomatickou specializací, svou následnou doktorskou práci věnovala tělesnému sebepojetí. V rámci sebevzdělávání se zabývá také arteterapií. Ráda se ve své praxi zamýšlí nad celkovým životním příběhem pacienta a snaží se ulevit akutním i chronickým problémům, se kterými pacient přichází. Vnímá také nutnost zamýšlení se nad celkovou posturou a pohybovými návyky jednotlivce tak, aby nebyly potencionálními, cyklickými zdroji obtíží. K tomu využívá nejen fyzioterapeutických technik (mobilizace dle Lewita, Mojžišové, přístupy McKenzie, Lewitové, aj.), inspiruje se rovněž jógou, imaginacemi či arte-technikami. Důležitý motivační faktor je pro ni nejen postupné odstraňování pacientových obtíží, ale také jeho osobní aktivní přístup a invence.

me o faktorech, které změnit můžeme. Jsou to faktory ovlivnitelné. Tyto faktory vychází ze způsobu života, např. kuřáctví, nadužívání alkoholu, nepřiměřená a nevhodná výživa (spojená s obezitou, nadváhou), nízká či nevhodná pohybová aktivita, nadměrná duševní zátěž a stres. Dobře, víme o nich, ale jak k nim přistupovat? Základem je znalost vlastního zdraví, včetně rizik (i těch vycházejících z rodinné anamnézy). Taková znalost umožňuje aktivní přístup ke zdraví, ovlivňování rizik a jejich snižování či vylučování ze života, umožňuje zařadit do života účelnou prevenci. Buďme tedy zodpovědní nejen za své děti, za svou práci a jiné, ale také za své zdraví a spokojený život. Zabývejme se sami sebou i za cenu časové, finanční investice. Vráti se nám to.

Zdravotní gramotnost

Jak se mohu rozhodovat, orientovat v tom, co je zdravé, prospěšné? Buďme zdravotně gramotní. Co to je zdravotní gramotnost? Je to schopnost a dovednost porozumět, vyhledávat a používat informace, nástroje a služby, které souvisí se zdravím. Tyto informace umožňují jedinci převzít kontrolu nad svým

zdravím, konat rozhodnutí o svém zdravotním stavu v kontextu každodenního života.

Kde se postarat o tělo a mysl

V Centru komplexní péče Dobřichovice jsme rádi, když se na chvíli zastavíte se sebou a svým tělem, myslí a současným okamžikem. Náš tým zkušených rehabilitačních lékařů a terapeutů vás naučí o těle a mysl přemýšlet v souvislostech. Nejsme tu jen proto, abychom vám ulevili od obtíží, s nimiž k nám přicházíte. Zajímá nás i jejich prevence tak, aby k nim dále nedocházelo, či se neobjevovaly další. I proto jsme v našem centru vytvořili léčebné programy *Cesta k harmonii*, *Aby tělo nebolelo* a Individuální rehabilitační program. V rámci těchto několikadenních programů vás naučíme, jak začít zkldňovat pulzující mysl i jak postupně rozechřívát zmrzlé tělo a získat k němu větší pozornost.

Použitá literatura:

Dytchwald, K. *Bodymind*. New York: The Putnam Publishing Group, 1986.
Murphy, R. F. *Umlčené tělo*. Praha: Sociologické nakladatelství, 2001.

Mgr. Petra Garbová, Ph. D.

Žluté peklo

Máme tady květen a okolní pole se opět barví do jedovaté žluté. Radost z tohoto pohledu mohou mít snad jen řepkovi magnáti živení z našich daní a asijsí turisti, kteří na tu krásu vesmírnou nevěřicně zírají. A fotí. A naše ordinace se plní pacienty, kteří řepkový pomýlený experiment zvaný „biopaliwa“ odnášejí svým zdravím.

Pálení v krku, kašel, rýma, záněty dutin, alergické projevy, dušnost, exhauscce, záněty očí, svědění kůže, astmatické záchvaty, je toho pestrá směs. A pak i finanční dopady – pracovní neschopnosti a nemalé peníze za léky.

Zůstává otázka: proč? Proč si toto žluté peklo musíme nedobrovolně platit? Jde s tím ještě něco udělat? Proč musí běžní občané odnášet zdravím i finančně toto žluté šílenství? Můžeme to nějak změnit?

Věra Dudková, praktický lékař pro dospělé
www.praktikdobrichovice.cz

(Pozn. redakce: informační portál *Včelaři sobě* se vloni na jaře pokusil mimo jiné také spočítat, jak je to s postřiky řepky a kolik vlastně toho musí spolýkat pole okolo nás. Adresa: <http://www.vcelarisobe.cz/2018/11/kolik-por-spolýkaji-nase-pole/>)

DOBŘICHOVICKÁ MĚŠŤANKA pokračování

V letním čísle se seznámíme s pohnutými událostmi podzimu 1937 v místní měšťanské škole a v obci. Události velmi pečlivě a obsažně zapsal nový zastupující ředitel František Urban.

Školní rok 1937/38

Po celý školní rok pokračovala za trpného souhlasu evropských států i Společnosti národů občanská válka ve Španělsku, Japonci rozpoutali válku proti Číně, Itálie se usadila v dobyté Habeši a Německo 14. 3. 1938 bez jediného výstřelu obsadilo soudní Rakousko. Hitler 21. května 1938 připravoval tiché obsazení hranic našeho státu, v ČSR byla vyhlášena částečná mobilizace. Síly provokace členů Sudetoněmecké strany, tzv. Henleinovců, v německém nacistickém tisku se stupňuje lživá propaganda vůči našemu státu. Armáda se stává středem pozornosti, vybírají se dobrovolné dary, konají se sbírky, posilují se vojenská a branná cvičení. Slovenští l'udáci za vedení kněze Andreje Hlinky pokračují ve vystoupeních zaměřených proti Čechům a snaží se o spolupráci se Sudetoněmeckou stranou. Sokol připravuje X. všesokolský slet v Praze, po celý rok kromě nácviu hromadných vystoupení probíhají tělovýchovné akce, např. běžecké štafety, zimní sletové hry, župní a krajské slety. První školní den 1. 9. 1937 probíhal v zaběhnutých kolejích. Žáci se shromáždili v sokolovně, kde byla vztyčena státní vlajka, zazpívána státní a školní hymna, následoval proslov ředitele L. Maršálka, žáci zazpívali a zarecitovali a po spuštění státní vlajky se odebrali do školní budovy, kde byli poučeni o kázni a pořádku a seznámeni s úkoly pro nejbližší dny. Odpoledne proběhla učitelská konference. V tomto roce

se vyučovalo ve 3 ročnících s 3 pobočnými třídami, navíc byl zaveden speciální kurs pro 4. ročník se 43 žáky. Celkem nastoupilo do výuky 200 žáků, 94 hochů a 106 dívek. Učitelský kádr se stabilizoval. Třídními učiteli byli: Julie Drimlová – 4. ročník, Jan Werner – 3.a, Josef Straka – 3.b, Jan Mazáč – 2.a, Karel Jezbera (2.b), Vlasta Votánková (1.b) a nový učitel Václav Forejt (1.a). Týdenní pracovní úvazek se pohyboval kolem 25 hodin.

V. Forejt, rodák z Trnové, po maturitě na učitelském ústavu v Plzni pracoval jako výpomocný učitel na obecných školách, v r. 1932 složil zkoušku způsobilosti pro 1. odbor měšťanské školy, v l. 1932 - 34 absolvoval základní vojenskou službu v Písku, pak učil na měšťankách ve Víně a Modřanech, odkud přichází do Dobřichovic.

Navíc ve škole působily Marie Nováková, která vyučovala ženské ruční práce, a Zita Bryndová, jež sem přichází jako vedlejší učitelka na žádost místní školní rady, aby vypomohla s výukou němčiny a tělocviku. Během roku se tu vystřídalo několik mladých praktikantů: Zdenka Šachová, Jiřina Boušková, Jarmila Augustinová a Miloslav Brož.

První smutnou událostí bylo úmrtí 1. prezidenta ČSR Tomáše Garrigua Masaryka. Prezident zemřel 14. září ve 3.29 ráno. Ministerstvo školství oznámilo ve státním rozhlasu, že mají mít školáci po smutečním projevu volno. Hned ráno svolal ředitel žákovské shromáždění a seznámil žactvo s prezidentským úmrtím. Kolegové Drimlová, Werner a Votánková a někteří žáci přednesli básně J. Hory, O. Scheinplugové, V. Nezvala

a přečetli zprávy o posledních chvílích TGM. Neobešlo se to bez pláče. Školáci odmítli prázdnou a dali se za vedení učitelek Votánkové a Bryndové do příprav tzv. kenotafu, tj. symbolického památníku. Masarykův portrét zastřený smutečním flórem byl vystaven patrně na chodbě v přízemí a obklopen květinami a 3 věnci, které upletli žáci Janda, Kimla a Dyrr. Učitel Straka opatřil nápis: Pro nás jsi žil, pracoval a trpěl! Nezapomeneme! Před nápisem bylo umístěno rudé sokolské srdce, do něhož byla vložena žárovka. Toto věčné světlo svítilo nepřetržitě až do 26. září. Všichni žáci se ve svém volnu a o přestávkách vystřídali v držení čestné stráže.

17. září se konala smuteční tryzna, kterou uspořádaly obě školy, obecná i měšťanka, a již se účastnila i veřejnost. Konala se patrně v kinosálu na Staré poště. Pietní výzdobu sálu zařídil p. Filip, Masarykův kout připravili učitelé Straka, Votánková a Bryndová. Učitelé připravili s žáky následující program:

1. proslov ředitele L. Maršálka:
Bude se na nás dívat
2. J. Hora:
TGM – báseň – Vyšín 1.b (měšťanka)
3. Tatičku mrtvý náš – sbor 5. tř.
(obecná škola)
4. Odešel hospodář – sbor 5. tř.
(obecná škola)
5. Anděl lásky – píseň 2.a, 2.b
(měšťanka)
6. Tatičku – báseň – Šochová 1.b
(měšťanka); básně č. 6 – 8 složila J. Drimlová
7. Co říkaly oči Masarykovy – sborová recitace 2. b (měšťanka)
8. Tatičku Masaryku – Drábek – 4. roč.
(měšťanka)
9. Kudy velcí lidé jdou – Mašinová a Šoch
10. K. Toman: Září – báseň – Tláškal 1.a (měšťanka)
11. Ach, synku, synku – píseň – 3.b
(měšťanka)
12. Hovory s TGM – pro 3.a (měšťanka)
upravila učitelka Drimlová

13. Z osudu rukou – skladba J. B. Foerstra – učitelský sbor vedený Fr. Procházkou
14. Ty, jenž se na nás díváš – 4. ročník (měšťanka); složila J. Drimlová
15. Přisaháme – školní hymna
16. státní hymna

Poslední 3 dny hluboce zapůsobily na city i mysl dětí i dospělých. Státní pohřeb se konal 21. září. Pražský rozhlas odrazoval od účasti kvůli početnosti zúčastněných a přeplněnosti dopravy.

15. září žáci vzpomněli 70. výročí narození básníka Petra Bezruče. Promluvila o něm J. Drimlová, žáci a učitelé Werner a Votánková přednesli jeho básně.

23. října škola a TJ Sokol Dobřichovice uspořádaly v kině filmové představení, na němž se promítaly tyto dokumentární snímky: Tyršovy hry, 28. říjen 1918 v Praze, Branný sraz sokolstva 1937, Životopis TGM, Dva presidenti, Pohřeb TGM.

28. října se konalo slavnostní shromáždění na oslavu svátku Svobody. Již v 8 hod. ráno se před školou utvářely pochodové celky vedené čestnou stráží se státní vlajkou, složenou z třídních samospráv. Odebraly se do kinosálu na Starou poštu. Učitelé Straka, Votánková a Bryndová spolu se žáky upravili jeviště. Mezi záplavou květů byly

umístěny obrazy obou prezidentů, u vlajky stála čestná stráž. Štafeta dětí na kolech odjela na hřbitov do Karlíka a položila věnec k „hrobu v dáli“ s nápisem: „Nezapomínáme vašich obětí.“

Program:

1. Fanfáry ze Smetanovy Libuše
2. V duchu Masarykově a Benešově – proslov ředitele L. Maršálka
3. 28. říjen – báseň M. Kučika – žákyně Vošmíková
4. Den vzpomínání a díků – J. Drimlová – žáci Drábek a Sobotníková
5. V boj – J. V. Sládek – žák Novák (1.a)
6. U válečného hřbitova – J. Drimlová – žákyně Jakešová – 4. roč.
7. Jarní touhu – valčík od Kmocha – hudební kroužek
8. Jarní píseň – báseň od Krále – žák Šoch – 1.a
9. Svoboda – řeč od J. Hlouška – žačky: Piksová, Frýdlová, Berková, Pecnarová
10. Pochodně hněvu neseme, legionářská hymna – hudební kroužek
11. Na Piavě – J. Drimlová – žákyně Šochová (1.b)
12. Píseň o svobodě – žačky 1.b
13. Jarní píseň – J. Wolker – žák Vyšín (1.a)
14. Žitko krásné – B. Smetana (žačky 1.b)
15. Vojáci – J. Drimlová – žákyně Boubínová 4. roč.
16. Svobodni – J. Werner – žactvo 3.a, 3.b
17. Hold státní vlajce – J. Werner – žactvo 4. ročníku
18. Státní a školní hymna

V přestávce směs národních písní, hudební kroužek.

29. 10. se vydala deputace třídní samosprávy s učitelkou J. Drimlovou na hřbitov v Řevnicích, kde položila na hrob spisovatele Ignáta Hermannu věnec s nápisem:

Vzpomínáme a jsme, Mistře, vděční.

*Zpracovala J. Váňová
(pokračování v příští čísle)*

PhDr. Jiří Růžek

Pamětník mnoha dějů, ba zvrátů ve státě i v naší obci, kolega a přítel, jenž stál u zrodu nejen Kukátka, nýbrž i řady dějů, které formovaly dnešní Dobřichovice. Proto jsme jej oslovili pro osobní představení v této rubrice. Protože se fakt léta známe a dost jsme společně prožili, tykáme si...

foto Jan Neubert

Kukátko: Když jsme co poněkud roztřesení zelenáci usedli na začátku září 1968 do škamen radotínského gymnázia, jeden chyběl. Růžek. A že prý je ještě v zahraničí ... Pak dorazil. A tak jsme strávili 4 roky jako spolužáci. Jak se zpětně díváš na svá gymnaziální studia?

J. Růžek: Dívám se na ně v kontextu té doby. Předně jsem byl rád, že jsem se na střední školu dostal. Přijímací zkoušky jsme dělali v období „Pražského jara“, kdy komunisté polevili v kádrování, a proto jsem byl hodnocen jen za výsledky ve škole, nikoli za třídní původ. Zahajovali jsme éru čtyřletého gymnázia, což jsme vnímali jako jakési privilegium, a zabydleli se tam, myslím, docela dobře. Prožili jsme tu onu vrcholně hnusnou dobu, pro kterou se vžil termín „normalizace“, ač nebylo většího protimluvu. Dodnes mi naskočí husí kůže, když si vzpomenu na všechno to lhaní, zastrasování a vydírání, které se stalo běžnou normou, a vedlo jen k ohýbání zad a křivení charakteru.

Vzpomínám si, že mě studium nějak příliš nezatěžovalo, že jsem mu dával jen to nezbytné minimum pro slušné vysvědčení a věnoval se kdečemu jinému. Nazíráno dnešními očima, byla to chyba, ale tenkrát jsem tak naléhavě necítil rozdíl mezi „vzděláním“ a papírem o „dosažení vzdělání“. Nicméně měl jsem spoustu času na čtení a věru četl bez rozdílu všechno. Z téhle zásobárny jsem pak čerpal celý život.

K.: Hlásil ses spolu se mnou na FFUK v r. 1972, mj. na studium latiny. Nevzali Tě, protože tehdejší ředitel gymnázia Ti dal cejch málem vyvrhele. Dnešní čtenáře by jistě zajímalo pár podrobností. A co bylo pak?

J. R.: Mě se ani tak nedotklo, že mě a moji rodinu označil za nepřítel socializmu, v tom se tak dalece nemýlil, byť jsme nevedli žádnou guerillu. Ale rozhodně jsem nebyl přítelem Husáka a jeho kamarily a dával jsem to, jak se jistě pamatuješ, dost veřejně najevo. Kdyby mě pozval do ředitelny a na rovinu řekl, že z těchto důvodů mi doporučení nedá, tak jsem to vzal na vědomí a zachoval se podle svého. Jenže tenhle filuta přidělal zvláštní „dodatek“ k standardnímu hodnocení, s nímž jsem putoval od přijímací komise ke komisi, aniž bych tušil, že od začátku stojím, obrazně řečeno, před popravčí četou. Nakonec jsem své kádrové materiály vykuchal, nalezl tenhle „poklad“ a pochopil, že strana a vláda (jak se jedním dechem říkávalo) už si mě zase hlídá. Tož jsem nastoupil jako knihovnik do Klementina, odtud se odebral na dva roky sloužit vlasti v nejlidovější armádě, která mě – světe,

div se – hodnotila jen podle odvedené práce a zdaleka ne špatně. Po návratu jsem nastoupil jako dokumentátor do Orientálního ústavu ČSAV, udělal přijímací zkoušky na FF UK a začal dálkově studovat historii a filozofii. Co čert nechtěl, zrovna před státnicemi přišel soudruh ředitel a současně vedoucí mého oddělení s návrhem, abych vstoupil do komunistické strany. Bez toho prý nemám žádnou perspektivu. Tak jsem zdvořile poděkoval, dal výpověď, a než se měsíc s měsícem sešel, už jsem kácel dřevo na polesí Rochoty. Mám dojem, že v roce 1983 jsem byl jediným promováným dřevorubcem na lesním závodě Dobříš. Pár let jsem se těšil z výhledu z Hřebenů do údolí a sledoval střídání ročních období, o čemž se člověku v kanceláři mohlo jen snít. Pak jsem si řekl, že je třeba zase zapojit mozek, a od léta roku 1986 jsem začal pracovat jako odborný redaktor v Encyklopedickém institutu ČSAV, kde byla práce na Malé československé encyklopedii právě v polovině. Měl jsem štěstí, že už mně nikdo nenutil k nějakým politickým kotrmelcům, a proto jsem u téhle opravdu zajímavé činnosti vydržel do ledna roku 1990.

K.: V polovině 80. let minulého století jsi byl mezi těmi, kteří zakládali Kukátko. Publikoval jsi v něm články, které silně zvyšovaly tep tehdejších funkcionářů ve vedení obce. Jak na tyhle „bohémské“ časy vzpomínáš?

J. R.: Inu, jako na něco, co začalo jako studentská recese, ale časem se ukázalo jako neobyčejně důležitá věc. Kukátko jsme zakládali jako „občasník“, ale snažili jsme se důsledně publikovat „měsíčník“. Vedení obce, ani stranická organizace z toho radost neměly, ale doba se měnila, v Sovětském svazu začal M. S. Gorbačov s „glásností“, tedy otevřeností, a to se pak těžko vysvětluje a obhajují zákazy. Vedle toho, že jsme režim ironizovali a dělali si z něj legraci (a někdy docela hustou), obrátili jsme pozornost jak k věcem obecním, tak k věcem obecným, které komunisté považovali jen za své hájemství, do něhož jim bohdá ni-

kdo nebude kecat a zasahovat. Od toho byla v ústavě zakotvena vedoucí úloha KSČ a bas-ta fidli. Jenže se jim spojenými silami podařilo dostat do situace, která se rovná politické smrti: Stali se totiž trapnými a směšnými! Po Jakešově projevu v Červeném Hrádku už nikdo soudný nemohl brát komunisty vážně a bylo jen otázkou času, jak dlouho ta agonie potrvá. Ale to jsem trochu odbočil.

Kukátko žilo a prosperovalo, šéfredaktor Ondra Němec docházel na výbor místní stranické skupiny, kde dostával pravidelně vynadáno, lidé se bavili a my z toho měli radost. Časem se ukázalo, že tenhle nezávislý informační zdroj může mít svou sílu. Tehdy se plánovalo přemostění trati, které by dopravu z Tyršovy ulice svedlo do dnešní Krajníkovy a kolem vily, patřící dnes Ing. Mejstříkovi, aby mostem přes koleje a Berounku navázalo na ulici Jugoslávskou, resp. Pražskou. Tato stavba by přetřhla obec naprosto neorganicky vejpůl, aniž by brala ohled na stávající sídelní poměry. Kukátko se tehdy stalo tribunou pro všechny, kdo s tímto projektem nesouhlasili, a ten odpor byl opravdu silný. A přispěl nakonec k tomu, že projekt byl odložen ad acta, Pán Bůh zaplať!

Pohledem dnešního mladého člověka, napojeného na sociální síť, může Kukátko působit dojmem informačního ruchadla bratranců Veverkových, ale ve své době mělo svoje poslání i kouzlo. Proto na něj rád vzpomínám.

K.: Po Velkém listopadovém sametovém převrácení ses stal na několik měsíců roku 1990 prvním nekomunistickým předsedou MNV (tehdy ještě nikoliv starostou). Pak jsi odešel do služeb státu. Co Tě k tomu přivedlo? Připomeň nám toto období.

J. R.: V návaznosti na předchozí je dobré připomenout, že se redakce Kukátka v listopadu 1989 stala jakýmsi základem Občanského fóra, k němuž se připojovali místní občané. V kinu na Staré poště proběhlo několik shromáždění a občané projevíli vůli a přání změnit vedení obce a zastupitelstvo. Jenže OF

nebyla žádná leninská strana nového typu, která by se dlouhodobě a konspirativně připravovala na převrat. A ukázalo se, že většina lidí měla svoje představy o životě v svobodné společnosti: Jeden zakládal banku, jiný šel obchodovat, další se věnoval svému koníčku, atd. Nastala v Čechách známá situace: Nejsou lidi! Strašila mě představa, že sice změníme režim, ale faktickou moc snad ponecháme (z lenosti či pohodlí) v rukou předchozích kádřů. Tak jsem přijal nominaci OF na předsedu MNV a od ledna 1990 tu funkci vykonával. Vedle běžné agendy jsem musel přijmout resignace radních a zastupitelů, nebo je nechat odvolat a nahradit nestraníky. A hlavně pomoci připravit první svobodné parlamentní volby, které proběhly na začátku června roku 1990.

Během jara mně oslovil pan Radovan Procházka, člen stávkového výboru Národního divadla a host našich shromáždění OF, s nabídkou, abych přešel do ministerstva vnitra a podílel se na výstavbě nové zpravodajské služby. Bylo to v době, kdy Státní bezpečnost byla sice formálně zrušena a její činnost pozastavena, ale její struktury a kádry fungovaly dál. Na mě námitky, že mám svoji práci a o zpravodajské činnosti nemám naopak ani zdání, tehdy řekl: „Co budete potřebovat, to se naučíte! Mně teď jde o to, aby nás bylo v té organizaci alespoň jeden na jednoho, kdyby došlo na střelení!“ Inu, každý velitel je povinen počítat s tou nejhorší variantou. Naštěstí k ní nedošlo, ale já jsem byl na žádost ředitele Úřadu pro ochranu ústavy a demokracie FMV uvolněn pro službu v ministerstvu vnitra. Ministerstva, které mi celý předchozí život připadalo naprosto nelidské a odporné. Inu, to jsou paradoxy!

K.: Stal ses šéfem BIS. Napsal jsi o svém působení knihu. Je něco, co bys rád vypíchl pro čtenáře Kukátka?

J. R.: Koho by zajímala nějaká zpravodajská moudra, tomu doporučuji svoji knihu *V labyrintu zpravodajských služeb*, které se dosta-

lo mimořádně vlnného přijetí od novinářů i veřejnosti.

Možná se to někomu bude zdát divné, že jako bývalý ředitel zpravodajských služeb apeluji a vyzývám k dodržování ústavních pořádků. Oddělení moci výkonné, zákonodárné a soudní je základem demokracie a jakýkoli pokus toto schéma ohýbat stranicky nebo personálně je jejím ohrožením. Občan musí mít právo na spravedlivý soudní proces a soudce svou bodu a nezávislost v soudním výroku, padni, komu padni! Pokud bychom od tohoto ustoupili, ocitli bychom se tam, kde jsme bývali. Za to stojí se prát!

K.: V roce 2006 jsi kandidoval do poslanecké sněmovny. Zvolen jsi však nebyl. Nebo děš to ještě někdy zkoušet?

J. R.: Nemám v úmyslu to opakovat. Nicméně byla to nová zkušenost, neboť jsem nikdy předtím nebyl členem politické strany. V středočeské KDU-ČSL se sešla zajímavá a docela akční skupina mladých lidí, kteří měli zájem stranu otevřít pro své vrstevníky a směřovat ji do podoby moderní křesťansko-demokratické strany. Strany člensky zakotvené v obecní a sousedské pospolitosti, která vcelku přirozeně zná své ovečky a umí si představit, čeho jsou schopny. Měl jsem představu, že se společnost může politicky obrodit právě na základě občanské pospolitosti, jako se to například povedlo v poválečném západním Německu. Ale nedopadlo to podle očekávání. Nadto jsem pochopil, že parlamentní politika je činnost svého druhu, kterou neumí, a tudíž ani nemůže dělat každý. Ale nemrzí mě, že jsem to zkusil.

K.: Jak vidíš a hodnotíš 30 let polistopadového vývoje České republiky? Přece jen ses na tomto řadu let při službě pro stát podílel.

J. R.: To je otázka na esej, tak nevím, jak si s ní poradím v několika odstavcích. Z toho, co jsem přečetl a nastudoval, dovozuji, že my, Češi, jsme pro demokracii nedorostli ani v roce 1918, ani v roce 1989. „Tož demokracii

bychom měli, teď ještě nějaké ty demokraty“, řekl prý při té příležitosti TGM. Zdá se mi, že naše vědomí silně pokulhává za bytím; že si v pomyslném batohu neseme všechno, co jsme za život posbírali (nebo co jsme si do něj nechali vložit) a z toho čerpáme. Nedokážeme se zbavit vší té myšlenkové a morální veteše (např. šovinismu, rasismu, třídní nenávisti) která patří k minulé době, a ještě si k ní přibíráme iluzi blahobytu bez práce, který stát, tj. vláda, bude plošně rozšévat. Jinými slovy řečeno: Naše přání a představy musí narazit a rozejít se s realitou. Ale může to být jinak? Dvacet meziválečných let bylo po mém soudu málo času na to, abychom se jako národ zbavili poddanské morálky a způsobů. O tom vypovídá celá prvorepubliková politika hašteření, kupčení, korupce a utlačování menšin. Dodávám: Budiž čest výjimkám! Němečtí okupanti nás krátce a rychle ztotožnili pro potřebu své válečné výroby. Čest a slávu těm, kdo tento osud odmítli! Není divu, že přijmout poddanství komunistické totality, prezentované v lákavé formě sociální a majetkové rovnosti, se jevilo jako pokrok. Po čtyřiceti letech stagnace a úpadku jsme komunismus odmítli a opustili. Bylo to z touhy po svobodě (kterou většina z nás nepoznala), nebo z touhy po plných regálech zboží? A stačí k demokracii přijmout ústavu a založit politické strany? „Tož ještě nějaké ty demokraty“, chtělo by se říci s TGM při pohledu na současnou českou umolousanou politickou scénu.

Nicméně je nádherné, úžasné a skoro zázračné, že jsme se téhle doby dožili. Že můžeme dělat chyby, za které hned nemusíme platit ztrátou existence. Že nám Osud dává příležitost se poučit a opravit to, co se ukáže jako falešné a plytké. Smíme, a v mém vnímání tedy musíme pracovat na sobě, aby nám život neproklouzl mezi prsty. Nevím, jak dlouho potrvá tahle příznivá situace, ale vkládám naději do nastupujících generací, pro které svoboda, právo a spravedlnost budou, doufejme, přirozené. Stejně jako dobře odvedená práce, dodržení slova a slušnost v mezilidských vztá-

zích. Děkuji dennodenně Hospodinu, že mi dopřál se toho dožít.

K.: Po bouřlivých letech ve službě státu ses znovu vrátil do správy dobřichovických věcí veřejných. Druhé volební období jsi místostarostou za uskupení Společně pro Dobřichovice (nezávislí, TOP 09 a STAN). Co Tě vedlo k návratu do komunální politiky?

J. R.: Odpověď je jednoduchá: Chtěl jsem mít vliv na to, jak budou Dobřichovice vypadat. Tvrdím, že máme štěstí na starosty vizionáře, pracovitě a schopné radní a rozumné zastupitele, kteří obec cílevědomě spravovali. Měli jsme štěstí i v tom, že panovala a panuje shoda v konceptu rozvoje obce, byť v jednotlivostech se můžeme názorově lišit. Navíc komunální politika je o konkrétních věcech a jsou v ní vidět výsledky, což mému naturelu manažera vyhovuje.

K.: Jaká je Tvá vize fungující obce ležící nedaleko metropole, což je poloha dosti specifická?

J. R.: Já se naprosto ztotožňuji s definicí architekta Hniličky, který říká, že „Dobřichovice jsou sídlo na řece s východy do přírody“. To je deviza, kterou bychom neměli promarnit, ale rozvíjet, resp. bránit. Třicet let se, zaplať Pán Bůh, zastupitelstva drží teze, že obec nemá překročit hranice intravilánu a expandovat tak, jak se to událo např. v Letech. Plíživé srůstání obcí přináší ztrátu osobitosti a připravuje obyvatele o výše zmíněné východy do přírody. Je zřejmé, že nemůžeme omezovat rozvoj našich sousedů, ale můžeme se chovat konzervativně v rámci obecního katastru. Je úžasné být z Dobřichovic za třicet minut ve středu Prahy, ale je nad to úžasnější být za stejnou dobu ze středu Prahy v Dobřichovicích. Pokaždé si to užívám!

K.: Jak hodnotíš vývoj Dobřichovic za posledních 60 let (co pamatuješ, od vesnice v Tvém dětství a přilehlý Brunšov až po dnešní městečko, se všemi plusy a mínusy, co to přináší)?

J. R.: Jako pamětník vidím obrovský přínos v tom, že se obec sjednotila a není rozdíl v infrastruktuře na pravém či levém břehu Berounky. Přineslo to i vyrovnaní určitého sociálního napětí, které mělo své historické kořeny ve vzniku villegiatury na Brunšově. Architekt Hnilička, tvůrce nového územního plánu, přišel s myšlenkou, že Dobřichovice se vlastně skládají z několika částí, řekněme čtvrtí, které mají vlastní charakteristiku, již je třeba přiznat a respektovat. Tedy přirozená jednota v různosti, což dělá obec zajímavou. V době mého mládí měly Dobřichovice přibližně 1200 obyvatel; znali jsme se navzájem a sdíleli chudobu a nedostatek služeb a zásobování. V části obce fungoval vodovod, kanalizace a plyn patřily do říše snů, stejně jako odvoz odpadu. Ze zájmových aktivit se nabízel cvičení v Sokole a výuka jazyků v Osvětové besedě. Živo bývalo v místních čtyřech hostincích III.-IV. kategorie; ve středu a o víkendů hrávalo kino Na staré poště. Výběrově fungovala školka, stejně jako zvláštní škola. Sedávali jsme na zábradlí před cukrárnou a přes most běželi středem, protože tam nebyly chodníky a vozidel jezdilo málo. Kolem pražské ulice 5. května se pásly husy a pejskové se potulovali po vsi, protože jim nic nehrozilo. Dopravně neživější bývala ulice Pražská, které se říkalo „betonka“. Do školy jsme chodili pěšky, karličáci a letováci jezdili většinou na kole. Když jsme zlobili, dostali jsme od učitelů pohlavek; kdo zlobil víc, ten byl předveden k řediteli a exemplárně seřezán ukazovátkem. Frustraci jsme z toho netrpěli. Čtenář nechť si laskavě srovná dnešní obraz Dobřichovic a udělá hodnocení sám.

K.: Jsi spíše pro to, aby se Dobřichovice už dále neměnily (tj. konzervace), anebo jsi pro pokračování v řízeném rozvoji?

J. R.: Jsem pro konzervativně řízený rozvoj, pokud se to tak dá nazvat. Lze předpokládat, že obec se bude stavebně zahušťovat ve středu, že ulice Pražská a Palackého časem doznají změny. Probíhající debata o hodnotě

statků a staveb v této lokalitě přináší různé pohledy. Pro mě je vesnice atributem zemědělské výroby, která se odbyvá na polích, v chlévech, stájích, stodolách, sýpkách, kurnicích, atd., atd. Pokud vím, v obci už nikdo soukromě nehospodář, pole jsou pronajata a stodoly, chlévy a sýpky mají povětšinou jinou funkci. Pokud by sedláci sedlačili, tak bych se za jejich statky bil jako lev. Už jen proto, že by si např. nemohli dovolit pěstovat monokulturu řepky. V současné situaci nemám důvod odmítnout možnost řízené a regulované výstavby městského typu, která by vedla k rozšíření Palackého ulice, zklidnění dopravy a zvýšení bezpečnosti chodců. O tom je můj připravovaný územní plán.

K.: Dovol ještě malý návrat do osobní roviny: Jak jsi daleko se svou knihou osobních vzpomínek na historii rodiny i Dobřichovic? A kdy můžeme čekat, že kniha vyjde?

J. R.: Na časové ose jsem v roce 1986 a rozsahem 108 strojopisných stránek tedy jistě kousek za polovinou. Ale chybí mi onen pověstný „Sitzfleisch“, který je nutný pro dokončení. Vzpomínky na základní školu a gymnázium jsem četl spolužákům a mám dojem, že se jim to docela líbilo.

K.: Tvé příspěvky do Kukátka jsou dávná minulost. Nemáš námět pro něco aktuálního do některého z příštích čísel?

J. R.: Inu, doba přináší množství mimořádně silných podnětů, tak třeba překonám lenost, odrbu nános politické korektnosti a stvořím něco pro zasmání. Ale slibovat to nechci.

K.: Moc díky za rozhovor! Přejeme úspěch v „překonání lenosti“ i v „odrbání nánosu politické korektnosti“. Těšíme se, že proces překonání i odrbání dobře dopadne ...

Ptal se za redakci Kukátka J. Matl, otázky vznikly spoluprací členů redakce.

Bertha von Suttner v zapomnění?

21. června uplyne 105 let od úmrtí pražské rodačky a první ženy – nositelky Nobelovy ceny za mír Berthy von Suttner (udělena jí byla v roce 1905) a druhé ženy v historii Nobelových cen napříč všemi kategoriemi po Marii Skłodowské Curie. Protože právě vydávám ve svém nakladatelství KAVA-PECH *For la batallojn!*, druhé vydání esperantské verze jejího nejznámějšího protiválečného románu *Die Waffen nieder!* (v českém překladu *Odzbrojte!*) a mám o ní rozepsanou publikaci, abych ji pomocí esperanta trochu představil ve světě, dělal jsem si malou soukromou anketu, co vše o ní vědí naši lidé – od středoškoláků po důchodce. A zjistil jsem, že přes 90 % lidí vůbec nic. Proto jsem se rozhodl udělat trochu osvěty alespoň ve svém bydlišti a trochu ji představit. Bertha von Suttner se narodila 9. 6. 1843 v Praze jako komtesa Bertha Sophia Felicitas Kinsky alias Berta Kinská. Otec František Josef, hrabě Kinský, stejně jako jeho tři bratři, byl generálem císařské armády (c. a k. polní maršálek). Zemřel ve věku 75 let ještě před narozením Berty a zanechal po

sobě o 47 let mladší těhotnou vdovu Sofii Wilhelminu, rozenou von Körner, a šestiletého syna Artura. Rodina Kinských matku nikdy nepřijala, mimo jiné pro její nedostatečně urozený původ; proto se brzy odstěhovala s Bertou do Brna, kde žily 13 let, a následně do Vídně. Bertin bratr byl poslán do vojenské školy a styk s ním byl pravděpodobně nulový, alespoň podle toho, že ho Berta ve svých pamětech nezmiňuje.

Bertě se dostalo hodně nadprůměrného vzdělání: mluvila šesti jazyky a úspěšně vystudovala zpěv a hru na piano. Jako třicetiletá krátce spolupracovala v Paříži s vynálezcem dynamitu a tehdy jedním z nejbohatších mužů světa Alfredem Nobel, a přestože ho brzy opustila, aby se provdala ve Vídni za Arthura von Suttnera, její přátelství s Nobel trvalo nadále. Ten také významnou měrou finančně podporoval její pozdější mírové aktivity.

Hned po svatbě manželé Suttnerovi odjeli na svatební cestu do Gruzie na pozvání Bertiny přítelkyně, kněžny Jekatěřiny Dadiany z Mingrelie. A zůstali tam sedm let. Už za tamního pobytu se oba stali známými spisovateli, zejména v německy mluvící části světa. Hned po návratu se oba zapojili do tehdy vznikajícího mírového hnutí.

První romány, v nichž Bertha von Suttner vyjádřila své protiválečné myšlenky, byly *Inventarium einer Seele* (pokud vím, česky nevyšlo, doslovně *Inventář duše*) a *Strojový věk* (*Die Maschinenzeitalter*). Avšak skutečného mezinárodního věhlasu dosáhla až svým hlavním protiválečným románem *Odzbrojte!* Podle vyjádření význačného spisovatele a pacifisty Lva Nikolajeviče Tolstého je toto její dílo srovnatelné snad jen s Chaloupkou strýčka Toma od Harriet Becher-Stoweové. Jako ta udělala pro zrušení otroctví více než všechna vědecká pojednání, kniha Suttnerové přispěla k rozšíření mírových myšlenek

po celém světě a káž by vedla k odzbrojení. Spisovatelskou činností ale její mírové aktivity neskončily, spíše naopak, odstartovaly. Založila Mírový svaz v Rakousku, následně také v Německu, stála jako jedna z hlavních postav na první haagské mírové konferenci, která odsouhlasila vznik Stálého rozhodčího soudu se sídlem v Haagu, ale i mírových konferencí následujících, byla zvolena místopředsedkyní Mezinárodní mírové rady a čestnou presidentkou Mezinárodního byra míru v Bernu.

Podnikala přednášková turné nejen po Evropě, ale dvakrát (1904 a 1912) i několikaměsíční turné po USA, kde její protiválečné myšlenky našly veliký ohlas. Jednala s politiky (byla mj. přijata i prezidentem Theodorem Rooseveltem) i s vedením organizací s podobným cílem, například s Červeným křížem. Kromě toho se také intenzivně zapojila do boje s tehdy rozbuřelým antisemitismem a angažovala se i v otázce ženské emancipace.

Bertha von Suttner udržovala také styky se svojí rodnou zemí, mj. se Svatoplukem Čechem a Jaroslavem Vrchlickým, a také přispívala do českého pacifistického časopisu, který nesl název podle titulu jejího románu *Odzbrojte!*

I když jsem nikde nenašel mezi jazyky, které aktivně používala při přednáškách a v korespondenci (němčina, francouzština, italština, angličtina) zmínku o češtině, v její bib-

liografii jsou i dva překlady z češtiny, takže alespoň pasivně jistě česky rozuměla a z jejích zmínek o aktivitách v Gruzii lze vyčíst i znalost ruštiny, takže pravděpodobně zbývajících dva jazyky ze zmiňovaných šesti ovládaných jazyků byly čeština a ruština.

Bertha von Suttner zemřela na rakovinu 21. června 1914, týden před sarajevským atentátem, který spustil Velkou válku. Té se tak obávala a marně napínala všechnu svoji energii, aby se jí pokusila zabránit. I v posledním roce života, už vážně nemocná, pomáhala s přípravami mírové konference ve Vídni, která se však z důvodu vypuknutí války neuskutečnila.

V Praze Berthu von Suttner připomíná pamětní deska v průjezdu paláce Kinských na Staroměstském náměstí. V Rakousku byla umístěna její podobizna na tisícilinkové bankovce a nyní je na rubu rakouské dvouurové mince – a její busta je ústředním artefaktem Mírového muzea ve Vídni.

Petr Chrdle

KULTURNÍ PŘEHLED

léto 2019

Podrobnější informace najdete na webu Dobřichovic a v Informačním listu.

1. června

Královský průvod a Středověké slavnosti pod residencí

21:00 *Muzikál Noc na Karlštejně*, předprodej v Infocentru Dobřichovice 350,- a 250,- seniori a děti do 12 let

8. června

8:00 – 12:00 pod lípou u řeky

Farmářské trhy

14. června

od 18.00 h v residenci řádu Křižovníků

vernisáž fotografické výstavy Z ruky do ruky Boženy a Petra Musilových

výstava potrvá do 11. července, otevřeno denně 10 - 22 hod., klíče u baru.

15. června

10:00 – 20:00 pod residencí

Food festival - Všechny chutě světa

7. ročník Food festivalu – Všechny chutě světa. Atmosféra festivalu je vždy velice příjemná, a to nejen díky lokalitě, ale i návštěvníkům, kteří nikam nespěchají a tráví zde často i celý den.

I tento rok bude z čeho vybírat, budete moci ochutnat šťavnatý gruzínský šašlik, vietnamskou bun cha, bretaňské palačinky, mexické quesadilla, španělskou paellu, japonské sushi, ruské pirohy, americké hamburgery, africkou samosu, malajskou laksu a další. Čeká Vás bohatý doprovodný program. Letos v podobě lezecké stěny, nafukovací parkurové dráhy, lanovky z mostu a pro malé návštěvníky budou dílničky a divadýlko. O hudbu se postará kapela Lovesong orchestra a bubeníci z Prahy.

21. června – 27. července na nádvoří residence

Dobřichovické divadelní slavnosti, program jednotlivých představení najdete na webových stránkách divadelníků: www.divadlodds.cz

22. června

8:00 – 12:00 pod lípou u řeky
Farmářské trhy

22. června

od 19:00 v kostele sv. Martina a sv. Prokopa na programu *dua a tria* od V. Nováka, A. Krafta, F. Drdy, A. Dvořáka, B. Smetany a Z. Fibicha. Vystoupí Ondřej Lewit (housle), Gordon Grubbs (violoncello), Jaroslav Šaroun (klavír). Vstupné dobrovolné.

13. července

od 17h v residenci řádu Křižovníků
Vernisáž fotografické výstavy Fotoklub Beroun – Krajinou mého srdce
Výstava potrvá do 15. srpna.

28. července – 8. srpna v residenci řádu Křižovníků a v kostele sv. Martina a sv. Prokopa v Karlíku *Hudební festival staré hudby MUSICA VIVA*

31. srpna

11:00 – 23:00 *Vinařské slavnosti v křižovnické residenci hudební scéna na ostrově: Jull Dajen – irská hudba, Michal Prokop, Jan Hrubý a Luboš Andršt trio, Country Beat (nové obsazení bývalé hudební skupiny Country Beat Jiřího Brabce)*
nádvoří: *Modrý Cimbál, Prime Time Voice*

swing, Circus Problem dance music – klezmer
odpolední program pro děti u řeky pod residencí

7. září

11:00 – 22:00 pod residencí

Dobřichovická Alotria

Vystoupí okolo 20 souborů z celé republiky. Vedle již tradičních šermířských, tanečních a divadelních vystoupení atmosféru doplní koncert dobové hudby. Samozřejmě nebude chybět historické tržiště s dětskou lukostřelbou, jízdami na koni a dalšími atrakcemi pro malé i velké, doplněné dobovým i méně dobovým občerstvením. Své řemeslo bude předvádět sklář Michal Zahradník a další. Vstupné: dospělí 100,-, mládež 50,-, děti do výšky meče a držitelé ZTP zdarma. Bezbariérový přístup, možnost vstupu se zvířaty. www.alotrium.cz

21. listopadu

19:30 v residenci

Koncert – trio Ivan Hlas, Olin Nejezchleba, Norbi Kováč
předprodej Infocentrum Dobřichovice.

30. listopadu

10:00 – 17:00 v residenci

Adventní trhy, Mostový ohňostroj v 17h
Dobřichovický ples 20:00

opětovnému nacvičování věnovala Hanka s dívkami veškeré hodiny tance posledních několika měsíců a k tomu i několik víken-

výrazový tanec v Tanečním studiu Dobřichovice čerpá, odnesly si také velký zážitek a mnohé zkušenosti. Zážitek ze společné akce, která stojí na nasazení každého ze zúčastněných, na jejich svědomitosti jak během příprav představení, tak při chystání kostýmů či včasném příchodu na zkoušku do divadla atd. Zkušenosti pak čerpaly ze samotného účinkování v profesionálním divadelním prostoru s nezbytnými prostorovými, zvukovými a světelnými zkouškami. Musely se zorientovat v zákulisí, bleskově se převlékat mezi jednotlivými tanci a na závěr ustát potlesk diváků (a najít obě ponožky). Potlesk si určitě zasloužily, stejně jako Hanka za svou dvacetiletou profesionální, ale i uměleckou práci s dětmi.

Alžběta Šenkyříková

foto: Jan Nechvíle

dových dní. Jejich výsledné předvedení ocenil nejen přítomný divák, ale i divadelní osvětlovač (nejvíce se mu líbilo provedení tance *Křídla*). Do představení se zapojilo takřka padesát tanečnic ve věku od 7 do 28 let, které si na závěr pro Hanku připravily překvapení v podobě natočeného děkovného videa, písně s vlastním blahopřejným textem a obdarovaly ji růžemi a dortem tak, jak to patří ke každé pořádné oslavě narozenin. Kromě toho, že dívky vedené Hankou Tuháčkovou a Janou Kašparovou předvedly svým blízkým, jak rozličně lze tancem vyjádřit (různou) hudbu, a poodhalily tak rozmanitost inspiračních zdrojů, ze kterých

20 LET INSPIRACE

představení k výročí 20 let Tanečního studia Dobřichovice

Taneční studio Dobřichovice vedené Paed. Dr. Hanou Tuháčkovou oslavilo dvacet let od svého založení slavnostním představením v divadle Rokoko. Představení bylo pojato jako retrospektivní a vedle *Strípků*

z Českého roku, které dívky z tanečního studia zatančily na dobřichovických oslavách 100 let republiky 28. října 2018, bylo uvedeno dalších osm choreografií, které jsou pět, deset nebo i šestnáct let staré. Jejich

Výstava malíře a grafika Tomáše Hřivnáče

od **9. 5.** do **27. 6. 2019**

v Café Galerii Bím, 5. května 15, Dobřichovice

Světznámý malíř a grafik Tomáš Hřivnáč z Prahy, jehož díla jsou k vidění ve většině českých galerií, vystavuje své výtvarné v Dobřichovicích

Jedná se o špičkového grafika s tematickým zaměřením na figurální motivy (především ženské akty), má své velké příznivce i v Kanadě, USA a dalších zemích, kde je zastoupen i v soukromých sbírkách. Tomáš Hřivnáč, malíř a grafik je narozen 1.11.1959 v Praze. Studoval na Střední uměleckoprůmyslové škole v Praze (1979). Je členem SČUG Hollar a Asociace volné grafiky. Věnuje se především volné grafice, nejčastěji suché jehle. Stejně tak se vysloví často v lehkém akvarelu a společným jmenovatelem prací je smysl pro kresbu a její možnosti. Jeho světem je svět ženy a poetiky, která ji obklopuje a utváří. Grafické listy jsou jakoby záznamem okamžiků, v nichž se projeví záblesk akce, situace, gesta. I samotné názvy děl naznačují okamžitost a torzovitost situací (Naposled, Uhýbat, Stranou, Mimo a jiné). Směrem k abstraktnosti mívá jeho grafiky tam, kde opouští i tvář a konkrétnost osobnosti, aby zbyla jen linka, tvar a tomu odpovídající napětí.

Tomáš Hřivnáč patří k umělcům, kteří promlouvají svou prací a žijí ve svém světě. Očekává-li někdo od výtvarného umění krásu i záhadnost, přitom ale nekonfliktní obrazivost, bude Hřivnáčovými grafikami i obrazy uspokojen. Není to rozkrývající filozof, ale spíše intuitivní a spontánní obdivovatel zábavného plynutí naší existence. Zobrazuje ženy v nejrůznějších polohách a většinou s neviděnými tvářemi. Tělo tak pojímá jako prostředek psychických emotivních hnutí a podvědomých reakcí na nastalé situace.

Tomáš Hřivnáč, až na výjimky, kdy koketuje s figurálními prvky a motivy, je uhranut figurou. Při jeho náročné rytecké práci na virtuózních grafických listech je alfa a omega více upřednostnit symboliku před dokonale propracovaným tvarem.

*Zdroj: Slovník ČSVU Ostrava, galerie La Femme
Repro: grafika Tomáše Hřivnáče*

*Tomáš Hřivnáč bubnuje na vernisáži
Foto: J. Sikyta*

Volejbalistky vyhrály první ligu

Zprávy z volejbalu nelze začít jinak než velkým úspěchem našeho ženského Áčka, které se stalo **vítězem první volejbalové ligy!** Po loňském druhém místě naše Dobi-holky (jak si samy říkají) vyhrály letos nejen základní skupinu, ale zcela suverénně i skupinu finálovou. Dosvědčuje to závěrečná tabulka:

1.	Dobřichovice A	47 b.
2.	Č. Budějovice	39 b.
3.	Plzeň	33 b.
4.	Střešovice	27 b.
5.	Hlincovka	22 b.
6.	Hronov	12 b.

Naše ženy si tak vybojovaly postup do baráže, kde se utkaly s extraligovým Šternberkem. V prvních dvou utkáních hraných počátkem dubna ve Šternberku zůstaly dlužny své pověsti a v obou zápasech prohrály; pro postup do extraligy by tak musely v dalších utkáních třikrát zvítězit. To se jim bohužel nepovedlo – o týden později na domácí půdě ve velmi vyrovnaném utkání po setech 29:27, 24:26, 17:25 a 20:25 prohrály 1:3. V tomto posledním zápase podala naše děvčata velmi dobrý výkon a nebyť administrativního pochybení, které zabránilo nastoupit dvěma klíčovými hráčkám, mohlo to dopadnout lépe. Přestože v baráži neuspěly, našim Dobi-holkám (včetně trenéra a realizačního týmu) gratulujeme, neboť v letošní sezóně toho dokázaly hodně:

- vyhrály s velkým náskokem první ligu,
- v Českém poháru postoupily až do 3. kola, v němž těsně prohrály s extraligovým Přerovem,
- na tradičních Dřevěnicích se umístily na 3. místě,
- na mistrovství republiky ČOS skončily druhé za extraligovým Frýdkem-Místkem,
- byly vyhodnoceny jako nejlepší celek Sokolské župy Jungmannovy.

Zopakujme si ještě, jak si v letošní sezóně vedla další naše družstva

Prvoligové Áčko mužů skončilo v základní skupině na 6. místě, postoupilo do play-off, kde však bylo vyřazeno družstvem MFF Praha. Mužské Běčko v krajském přeboru 1. třídy obsadilo v závěrečné tabulce 7. místo, zatímco Běčko ženské svou soutěž (krajský přebor 2. třídy) dohraje v polovině května. Její zbývající část zahájily ženy koncem dubna v Králově Dvoře, kde zvítězily dvakrát 3:1; v dalších utkáních porazily doma Komárov 3:2 a 3:0 a Hořovice 3:1 a 3:2. Do konce soutěže budou hrát už jenom 18. května v Berouně a bez ohledu na výsledek obsadí v závěrečné tabulce druhé místo. Připomeňme na závěr, že v sobotu 22. června se na volejbalových kurtech uskuteční osmý ročník oblíbeného turnaje - Memoriálu Lídy Gemperlové; týden před tím, ve dnech 15. a 16. června, proběhne v Čelákovicih mistrovství republiky ve volejbale seniorek, na němž budou hrát (jako každým rokem) i seniorek dobřichovické.

HgS

FOTBALOVÉ JARO

Zatímco se příroda na jaře probouzí ze zimního spánku, všechno začíná kvést a celé toto období je veskrze optimistické, místní dobřichovičtí fotbalisté v takovém rozpoložení rozhodně nejsou. Ačkoliv se jim ještě nedávno poměrně dařilo, letošní jaro je pro ně noční můrou, ze které by se rádi rychle probudili... Fotbalové štěstíčko se od nich totiž zcela odvrátilo. Ve většině mistrovských zápasů se jim nedaří to nejdůležitější, střilet branky.

V řadě utkání své soupeře přehrávali a měli i více příležitostí ke vstřelení gólů, trestuhodně je však zahazovali, takže body nakonec získávali jejich rivalové... Pracovní povinnosti, nemoci a častá zranění hráčů nedovolovaly nastupovat v optimální sestavě a forma byla tudíž leckdy kolísavá. Všechny tyto nepříznivé faktory v kombina-

ci s nepřízní rozhodčích (za celé jaro jsme například nekopali jedinou penaltu, ale soupeři skoro pokaždé) vytvořily smrtící koktejl, v jehož důsledku musíme bojovat o udržení v OP. Proto také Dobřichovice jenom dvakrát zvítězily a ve všech ostatních střetnutích podlehly.

Zajímavostí je, že tyto dvě vítězství zaznamenaly nad prvním a posledním celkem tabulky. Vedoucí Čisovice porazily 2:1 a v té době poslední Štěchovice B 3:1. Momentálně jsou Dobřichovice na desátém místě s náskokem pouhých dvou bodů na poslední – třinácté – Psáry. Do konce soutěže zbývá sehrát ještě čtyři zápasy, a tak to bude určitě hodně napínavé. Kolik bude sestupujících, bude záležet na situaci v krajských soutěžích, pak uvidíme.

(oma)

ORIENTAČNÍ BĚH

Čtenáře sportovních rubrik a fanoušky sportu snad bude zajímat, že Klub orientačního běhu Dobřichovice nadále rozvíjí svou činnost a úspěšně reprezentuje naši obec v soutěžích tuzemských i zahraničních.

K dnešnímu dni máme 36 členů, z toho 6 registrovaných v sekci lyžařského OB a 19 v sekci pěšího OB. Neregistrovaní členové samozřejmě také mohou běhat a účastnit se závodů, i když s některými omezeními ohledně soutěžních kategorií. To mohou ostatně i nečlenové sportovních oddílů v kategoriích začátečníků. Tyto kategorie jsou vypsány pro zájemce na většině závodů.

Na začátku roku proběhla sezona LOB – lyžařského orientačního běhu. Členská základna této sekce OB se za poslední léta utěšeně rozrostla, na závodech byla účast

kolem čtyř stovek lyžařů. Naši mladí běžci se v hlavní elitní kategorii stabilně umísťovali v první polovině výsledkových listin, což v silné konkurenci hodnotíme jako úspěch.

Jarní sezonu pěšího OB otevřel první oficiální závod v krásných lesích severně od hradu Kost a pak již následovala řada závodů naší oblasti Středočeské spojené s Pražskou. Organizátoři se snažili pořádat závody v atraktivních oblastech na nových mapách, takže jsme si zaběhali u Roudnice nad Labem, u Slaného, u Týnce nad Sázavou, v Chyňavě u Berouna, ale i v pražském parku Gröbovka. Občas jsme si také zajeli trochu dále do jiných oblastí, například do romantických skalek u Sedmihořek, kde pořádala závod Ještědská oblast. Z výsledků uvedu jen dvě první místa

v Chyňavě a sice Josefa Paula a Vladimíra Jaroše, každý ve své věkové kategorii.

V dubnu jsme samozřejmě nechyběli na tradičních závodech *Velikonoce ve skalách* u České Lípy, z nichž se v posledních letech stala velká mezinárodní akce s téměř poloviční účastí cizinců. Letos nám počasí přálo i díky pozdnímu termínu Velikonoc. Na stupně vítězů jsme sice letos nedosáhli, ale i tak se v tak velké konkurenci okolo 1500 závodníků nemusíme za výsledky stydět, za všechny uvedu hezké šesté místo Filipa Kándla a desáté místo Pavly Mrázové. V květnu pokračoval seriál oblastních závodů sprintem v Čelákovcích a krátkou trati v našem lese s centrem ve Všenorech a se startem na Brunšově. Toho jsme se zúčastnili v hojném počtu, získali jsme jedno první (S. Mudr) a jedno druhé místo (V. Jaroš).

Na jaře nás čekají ještě dva oblastní závody, čtyři národní závody Čechy-západ a dvě mistrovství ČR, jedno ve sprintu a jedno na krátké trati. Pak začne cyklus letních více-

denních etapových závodů. Těch každým rokem přibývá, což je velmi dobře v souvislosti se vzrůstajícím počtem běžců. Dle údajů Českého svazu orientačních sportů bylo k počátku května registrováno 11 481 závodníků. To se může někomu zdát jako číslo děsivé z hlediska ekologie v rámci našich lesních porostů. Proto bych rád na závěr zmínil chvályhodnou iniciativu Rady pro podporu inovací Českého svazu OB, a sice vypisování projektů pro zvyšování ekologičnosti OB. Prvním z nich byl projekt p003 – Sbírání plastů při trénincích, kde jde o pomoc lesům od plastových odpadků a obecně znečištění lesa, zlepšení vztahů s lesy, ochranáři a myslivci. Další projekty pro zvýšení ekologičnosti OB, spojené s reálnou pomocí lesům, se plánují. Tím je v praxi vyjádřen základní princip OB, a sice běhání pro radost a zdraví, ale zároveň uvědomění si jedinečnosti a užitečnosti lesních ekosystémů a potřeby jejich ochrany.

V. Jaroš

DRAČÍ LODĚ 2019

V úterý 30. 4 (trénink) a o státním svátku ve středu 1. 5. 2019 (závodní den) se konal již sedmý ročník závodů dračích lodí na Berounce v Dobřichovicích. Po několikadenní pořadatelské přípravě jsme mohli již tradičně přivítat posádky jak místní, tak z blízkého či vzdálenějšího okolí. Po nezbytné prezentaci se v 11.00 h po prvním startovním vý-

střelu daly do pohybu posádky dračího potěru, tedy junioři. Po juniorech se představily posádky něžného dračího pohlaví, ženy. Po odjetí základních rozjížděk žen se na start postavily posádky kategorie mix. Lité boje propukly naplno.

Díky ukázněnosti všech přítomných týmů probíhal naplánovaný časový plán bez menšího prodlení. Ve 13.30 h se na start postavily posádky prvního finále dne – junioři. Po startovním výstřelu se prohnaly dvousetmetrovou trati naše nové dračí naděje. V cíli to dopadlo následovně: Na 4. místě dojela posádka Letovských Sokolů v čase 01:12,570, před nimi na 3. místě Škola Řevnice v čase 01:11,980. Obě posádky jsou již tradičními účastníky závodu, stejně jako na 2. místě Ivovští Hujírci v čase 01:04,200. Všem ale ukázaly záda mladé naděje Žeb-

ráckého hokeje s výstižným názvem Žebráci v čase 01:00,590. Musíme konstatovat, že svým časem by ukázaly záda i mnohým dospělým posádkám. Po dalších semifinálových a čtvrtfinálových jízdách kategorií dámské a mixu se na start finále žen propádlovaly posádky Holky ze Západu, Velký holky KVS Praha, Splešťule blátivý a Černošické Fosílie. Po startovním výstřelu zabořily svá pádla do hladiny Berounky. Bylo úžasné sledovat, jak se blíží cíl, tak se z něžného pohlaví pomalu stávají dračí saně. Ostatně po projetí pomyslnou cílovou čarou se obsluha cílové kamery hodně zapotila. Na 4. místě dojela posádka Holek ze Západu v čase 01:03,790. Na místě 3., bronzovém, dojela posádka Černošické Fosílie v čase 01:03,760, na 2. místě Splešťule blátivý v čase 01:03,750. Na 1. místě a mistryněmi pro rok 2019 se tak staly Velký holky v čase 01:03,350. Po srovnání dosažených časů bylo jasné, že kvalita posádek je více než vyrovnaná. Proto nebyl důvod smutnit. Hned po finále žen se na start velkého finále připravily posádky Palm Bitch, NGC Masters, Tornádo Futsal Dobřichovice a Tonyho poslední torpédo. V 17.15 h padl poslední letošní startovní výstřel. Nasazení bylo opět neuvěřitelné a obsluha cílové kamery se začala potit ještě před projetím posádek cílem. Ty projely cílovým prostorem takto: Na 4. místě Tornádo Futsal Dobřichovice v čase 00:58,110, na 3. místě NGC Masters v čase 00:57,780, na 2. místě Palm Bitch v čase 00:57,620 a na 1. místě, tedy celkovým vítězem se stala posádka Tonyho

poslední torpédo v čase 00:57,290. Opět bylo co zkoumat, protože tak těsné dojezdy v takovém množství jsme tu opravdu neměli. Bez této technické pomoci bychom asi těžce rozhodovali nejen o vítězích, ale i o umístění v některých rozjížděcích. Proto technikům patří obrovské díky. Poděkování patří i dalším jako jsou kormidelníci a celá dračí skupina z ČADL pod vedením Petra Klímy, další velké poděkování patří panu Mgr. Tomáši Mouchovi za perfektní zdravotnické zabezpečení. Poděkovat musíme též zástupcům technických služeb pánům Novákovi a Větrovcovi za přípravu a úklid zázemí, stejně tak zástupcům města, kteří celou akci grantem podpořili. Děkuje také všem dobrovolníkům, kteří se na stavbě a posléze likvidaci zázemí po závodech podíleli. Bez těchto dobrovolníků bychom asi těžko akci vůbec uspořádali. Jsme rádně unaveni a rádi, že je vše za námi, ale tam někde vzadu v koutku duše se pomalu začínáme těšit na ročník další. Za rok tedy opět nashledanou.

*Za pořadatele
Miroslav Ostrý a František Šírotek
fotografie převzaty z
<https://www.dragonboat.cz/fotogalerie/g70/>*

Dragon Boat Club Dobřichovice pořádá nábor dětí od 10 let věku i s rodiči. Pojdte jezdit dračí lodě. Odkaz na www.dracilode-dobrichovice.cz v rubrice Dragon Boat Club. Budeme se těšit až společně vezmeme pádla do ruky.

GOLF JE DOSTUPNÝ, ale někde je dostupnější, zvláště pro golfové rodiny

Golf je ideální rodinný sport. Snadno v jednom flightu si ho zahrají hráči všech výkonností i generací. Přesto, že golf je rodinný sport, jen na nemnoha hřištích na celé rodiny a jejich finance myslí. Zatímco neoblíbená nálepka golfu, jako nedostupného sportu, pomalu, ale jistě mizí, platí to ale především z pohledu jednotlivce. Z pohledu rodiny tak docela ne. Hrát jako jednatel a zaplatit za sebe 500 nebo 2000 korun – anebo platit flight celé rodině za 2 nebo také 6 či 8 tisíc korun, je už přece jen rozdíl. I ten, kdo snadno platí každý týden 1 – 2 tisíce za své fee, se možná začne zdráhat, když by měl každý týden dát 6 tisíc za víkendové rodinné

hraní na mistrovské osmnáctce, za měsíc v tom případě pak třeba 24 tisíc či alespoň 16 tisíc jinde...

Jedno z nemnoha hřišť, které na rodiny již řadu let opravdu myslí je Lišnice. Proč? Protože na Lišnici chceme, aby rodiny hrály dlouhodobě... Chceme na hřišti potkávat známé tváře, které roky známe. Chceme, aby zde naši hráči potkávali své přátele. To vytváří klubovou atmosféru. Když hraje celá rodina, vydrží u golfu, i když zrovna může jít golfu u některého jejího člena na nějakou dobu z nejruznějších důvodů trochu stranou... Aby u golfu rodiny vydržely po celé generace, to je náš cíl. Nakonec, v klubu stále

DOBŘICHs.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce v DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU
časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně
v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

- * A5 (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11.200 Kč (4x 2.800 Kč)
 - * A6 (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4 x 1700 Kč)
 - * A5 (třetí strana obálky + PR článek) 5 000 Kč
Celoroční inzerce 16 000 Kč (4 x 4000 Kč)
 - * A5 (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce 32.000 Kč (4x 8.000 Kč)
- Partner získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění PR článku a příp. další dohodnuté výhody.
Formáty menší než A6 budou přijímány dle prostorových možností za smluvní ceny.
Nekomerční řádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Mikeš, mob. 605 179 192,
e-mail: gabeva@volny.cz

1928

GOLFOVÝ KLUB LIŠNICE

Vás zve na
Ochutnávku golfu

Co Vás čeká:

- náš trenér Vás ve dvou hodinách seznámí s golfem
- vyzkoušíte si odpálit míčky a projdete se po hřišti

Veškeré vybavení Vám zapůjčíme. Jako dárek dostanete golfový míček a slevu na navazující kurz.

Každá další osoba 100 Kč
Přihlaste se na tel.: 603 38 32 38
nebo na e-mail: info@gkl.cz

www.gkl.cz

máme jako vzor několik generací potomků zakladatelů.

Co pro rodinný golf děláme konkrétně? Kromě běžných zlevněných fee či členství pro děti, které naleznete i jinde, máme na Lišnici řadu rodinných zvýhodnění. Zatímco běžný dospělý člen, jako jednotlivec, zaplatí ročně za neomezenou hru i tak přijatelných 8 000 Kč, celá rodina o 2 dospělých a 2 dětech do 18 let zaplatí skvělých 20 tisíc korun. I jako nečleni pak za celou rodinu zaplatíte stále výborných 23 tisíc korun za roční hrací kartu. Za cenu, s níž na mnoha mistrovských hřištích vystačí sotva jednotlivec, si tak u nás bude rok hrát celá čtyřčlenná rodina.

Výhody pro rodiny na Lišnici se nevztahují jen na celoroční produkty či členství. Každá rodina si u nás může koupit rodinný flight za 1500 Kč na 9 jamek. Pokud navíc u nás nikdy nehráli, hrají poprvé za polovinu. Svoji výhodnou nabídku si pak naleznou i rodiny, které mají jen jedno dítě, či dvojice.

Rodinná politika Lišnice tak jde ruku v ruce s jejím herním charakterem, kdy hřiště poskytuje herní výzvy i zkušeným hráčům a současně zůstává přátelskou pro začátečníky, seniory a rodiny. Takovou kombinaci najdete málokde. Přijďte se podívat.

Kdy? Kdykoliv se Vám hodí. Golfový klub Lišnice připravil pro letošní sezonu několik golfových kursů na přání. Prvním je *Ochutnávka golfu*. Náš trenér Vás ve dvou hodinách seznámí s golfem, vyzkoušíte si odpálit první míčky a projdete se po hřišti. Veškeré vybavení Vám zapůjčíme. Vyplatí se vzít přátele, neboť každá další osoba platí již jen 100 Kč. Ve dvojici to tak každého přijde na tři stovky, anebo na dvě stovky, když přijdete 4. Vezměte s sebou třeba vnučata, děti, prarodiče či přátele. Uvidíte, že vám poděkují. Přihlásit se a stanovit si vlastní termín můžete na emailu info@gkl.cz, telefonem 603 383 238 nebo na webu www.bavsegolfem.cz. Budeme se na vás těšit.

Marek Babšický

Po uzávěrce vmezeřeno

Na Facebooku Kukátka jsme sdíleli informaci o 5. ročníku Pouti českého anděla ze Ctiněvsi na Říp. To téma „pouti s příběhem“ nás zaujalo (dobrá bota je vždy lepší než pneumatika) a rozhodli jsme se mu věnovat více. Pro začátek jsme oslovili pana Jindřicha Chmelaře, předsedu pořádajícího sdružení Cesta Česka. Pro pamětníky: Jméno Chmelař není v Dobřichovicích neznámé. Otec pana Chmelaře u nás léta žil a pracoval.

Kukátko: Své sdružení jste nazvali Cesta Česka. Proč cesta? A proč Česka?

J. Chmelař: Cesta znamená směřování a vývoj. Každá cesta má počátek, průběh a cíl, který však často neznáme. Co bychom ale měli znát a následovat, je záměr – to, za čím jdeme. Název spolku jsme chtěli vyjádřit, že nás zajímá, kam směřuje a jak se vyvíjí česká společnost, a že se chceme na tom vývoji podílet. Zajímá nás proto i naše historie a tradice, protože v nich můžeme nalézt inspiraci při hledání záměru naší společnosti. Česko je náš domov a my jsme přesvědčení, že člověk má povinnost se o svůj domov dobře starat. K tomu chceme našimi aktivitami přispět. Kromě Poutě českého anděla pořádáme například letní dětské tábory a několik výletů s dětmi během roku. Pro širokou veřejnost potom pořádáme historické přednášky.

K.: Pořádáte již 5. ročník Pouti českého anděla. Co byl původní impuls k uspořádání takové akce? Byla to pouť v pravém smyslu toho slova? Proč zrovna na Říp?

J. Ch.: V knížce Naše tradice od Ladislavy Paterko jsme se dočetli, že 20. květen je den Českého anděla, a že je to den, kdy můžeme vyjádřit lásku ke své zemi a uvědomit si, co pro ni děláme nebo chceme dělat. Pouť vnímáme jako ideální způsob oslavy, protože při chůzi se můžeme lépe usebrat a soustředit. A kde jinde rozjímat o své zemi, svém domovu, než na Řípu, který je pro Čechy jednoznačným symbolem domova. Připravili jsme trasu poutě ze Ctiněvsi, odkud prý na Říp vystoupal i praotec Čech. Tato poutní cesta má sedm zastavení, vede malebnou přírodou a nabízí několik zajímavých výhledů do krajiny. Zkrátka ideální prostředí k poznání, jak krásnou máme zemi a jak se o ni staráme. Pouť pořádáme vždy v nejbližší sobotu okolo tohoto data, a proto se 5. ročník uskutečnil právě 18. května. Příští ročník bude v sobotu 23. května 2020 a tímto všechny srdečně zveme.

K.: Jak funguje v praxi spojení duchovního aspektu s aspektem světským? Kolik práce to obnáší?

J. Ch.: Původní forma pouti byla taková, že lidé putovali k poutnímu místu třeba desítky kilometrů a po ukončení duchovní části následovalo světské veselí. V poutním místě byl trh, kde se nakupovaly suvenýry, byly zde

zábavní atrakce a často i tancovačka. Takto přirozeně se v jednom nebo více dnech spojil duchovní i světský aspekt. Naše pouť není spojena s žádným náboženstvím ani se k žádnému náboženství nehlásíme. Přesto jsme přesvědčení, že k člověku patří jak duchovní stránka života, což je pro nás sebepoznávání v různých podobách, tak světské radosti, a proto jsme se tradiční poutí inspirovali. Samotné putování ze Ctiněvsi na Říp a zpět o délce necelých 5 kilometrů trvá 3 až 4 hodiny. Na příchozí poutníky pak na návsi čekají řemeslné stánky s tvořivými dílnami pro děti, loutkové divadlo, doprovodná hudba a občerstvení. Den zakončuje večerní taneční zábava s tombolou a živou hudbou. Z reakcí účastníků jsme si ověřili, že tato kombinace funguje velmi dobře. Příprava pouti trvá v podstatě celý rok – shánění účinkujících, domlouvání stánků, občerstvení, koordinace parkování s obcí, letos i vypravení autobusu z Prahy atd. Je to hodně práce, ale ve spolku máme šikovné lidi a hodně přátel, kteří jsou s námi na stejné vlně a pomáhají nám. Každý ročník se kvalitou posouvá o velký kus dopředu. Pouť financujeme pouze z peněz, které získává spolek z darů.

K.: Jak se vydařila letošní pouť?

J. Ch.: Letošní pouť měla motto: „Víra je síla, co tě doneše na vrchol.“ Opět nám hrálo do karet příjemné počasí. Dopoledne bylo trochu chladnější, což je příjemné na putování a na odpolední blok již krásně svítilo sluníčko. Na pouť se vydalo přes 250 poutníků a též skupinka dětí, pro které jsme připravili putování formou pohádky. Aby všichni vystoupali až k poslednímu vrcholovému zastavení, připravili jsme vydatné posilnění u stánku „Poutníkův krajíc.“ Vracející se poutníky přivítali svými vystoupeními kytarový virtuos Filip Moravec a písničkář Honza Vopařil. Poprvé na pouti zazněla píseň „Říp“, kterou speciálně pro naši pouť složil právě Honza Vopařil. K večerní tancovačce s kapelou NEON Band v restauraci U praotce Čecha se přidali též místní obyvatelé. Velkou novinkou byla speciální hromadná doprava z Prahy přímo do Ctiněvsi a zpět. Návštěvníci si vychvalovali, že nemusí řešit parkování a mohou ochutnat vyhlášené místní pivo. Letošní pouť se velice vydařila a už se všichni těšíme na další ročník.

K.: Děkujeme a přejeme, ať se i další ročníky vydaří.

Za redakci se ptal J. Matl

BARVY ADEX[®]

MALBY | FASÁDY | LAKY | LAZURY

NOVÁ PRODEJNA A MÍCHACÍ CENTRUM V ČERNOŠICÍCH

Široká nabídka produktů značky Dulux a Luxol.

BARVY ADEX

areál Penny Market
Radošínská ul. č. 29, tel.: 774 460 246
cernosice@barvyadex.cz
www.barvyadex.cz

NOVĚ OTEŘENO 7 DNÍ V TÝDNU: 7–19 hod.

**KUPON
SLEVA 20 %**
na všechny nátěry
na dřevo

Platí do 31. 5. 2019.

LUXOL

